

Mua Thê Tử

Contents

Mua Thê Tử	1
1. Chương 1: Tửu Lầu	1
2. Chương 2: Thanh Lâu	3
3. Chương 3: Khe Ôn Tuyền	5
4. Chương 4: Thê Tử Mua Về	6
5. Chương 5: Nữ Nhân Tâm Viện	8
6. Chương 6: Thê Tử	9
7. Chương 7: Lấy Lòng Bà Bà	11
8. Chương 8: Thê Tử Ham Tiền	12
9. Chương 9: Sự Thật	14
10. Chương 10: Tử Kiếp(1)	15
11. Chương 11: Kết Thúc (1)	16
12. Chương 12: Kết Thúc(2)	18

Mua Thê Tử

Giới thiệu

Truyện xoay quanh hai nhân vật chính đó là Lý Thanh và Thiệu Khiết Phùng, câu chuyện của bọn họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-the-tu>

1. Chương 1: Tửu Lầu

Tiết tử: Dưới ánh chiều tà một khát nhi có bộ dạng lem luốc nhưng cũng không che đi được đôi mắt tròn xoe hữu thần của nàng. Thò tay nhỏ nhắn cất hai đồng tiền vừa được người ta bố thí một cái nhếch mép thật nhanh lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn kia rồi biến mất Nàng lại một bộ dáng rưng rưng tội nghiệp nhìn những người vội vã trên đường. Bộ dáng này của nàng luôn khiến những người có tấm lòng lương thiện

thương cảm nên rất nhanh lại có vài đồng tiền trên cái bát nhỏ của cô bé tám tuổi nhỏ xíu gầy gò ngồi ở một góc đường. Khi mặt trời đứng bóng Lý Thanh đi nhanh khỏi góc đường bước vào một góc khuất nàng lôi ra một bộ quần áo sạch sẽ khác thay vào, thấm chiếc khăn vào miếng bát nhỏ đựng nước mưa trên đường nàng lau mặt sạch sẽ rồi chạy nhanh đến cổng sau của một sân viện nhỏ. Ở đây nàng nhận một hài tử chừng vài tháng tuổi, công tiểu hài tử trên lưng ru cho nó ngủ bằng giọng hát ngọt ngào của mình. Chỉ một lát sau tiểu hài tử đang khóc kia từ từ say ngủ trên lưng nàng. Sau khi xong việc đỡ trẻ nàng lại chạy đến ngõ Hoàng Hoa chạy đến cửa sau của kỹ viện nàng được đưa cho bộ y phục của nha hoàn. Thay xong y phục Lý Thanh đến phía sau tấm bình phong nghe theo tiết tấu nhạc bắt đầu ngân cao giọng hát. Nàng là hát thay cho hoa khôi của Ngân Chức Phường, Linh Ngọc tỷ tỷ tuy xinh đẹp, múa hay nhưng giọng nàng ta thì như tiếng vịt kêu thế nên khi biết nàng có giọng hát hay Linh Ngọc tỷ đã nảy ra ý muốn nàng hát thế nàng ta mỗi khi nàng ta biểu diễn. Khi trời đã rất khuya, nàng mới ra khỏi Ngân Chức Phường đi về một mái nhà liêu xiêu, nhẹ nhàng đẩy cửa vào bên trong Lý Thanh thấp ngọn đèn dầu nhỏ trong căn nhà tường chừng sắp đổ kia sáng lên ngọn lửa ấm áp của một mái nhà. Ở một nơi khác trong một trang viện lộng lẫy xinh đẹp tiểu hài tử mười hai tuổi ở một bên khe thở dài khi thấy mẫu thân cầm dao rượt chém phụ thân: – Chàng đứng lại cho ta chàng dám mang Ngọc như ý trị giá liên thành của ta tặng cho tỷ tỷ, chàng thường ngày hay qua Được cốc chòng ghẹo tỷ tỷ ta thì thôi đi còn dám đem ngọc đi, chàng có biết ngọc ấy mắc thế nào không hả ta chém chết chàng. – Ta nhất định sẽ không lấy một người ham tiền như mẫu thân. Tay chống cằm Khiết Phùng mười tuổi hấn ở một bên chán ngán cảnh thường ngày diễn ra như cơm bữa nói. – Tiểu tử thối, con nói gì hả , ham tiền có gì xấu chứ, tiền là tiên là phật là sức bật của tuổi trẻ là sức khỏe của tuổi già là cái đà của thế giới. Ở quê ta luôn coi câu nói đó là chân lý. Không có tiền sao nuôi nổi tiểu tử nhà ngươi. Thiếu phụ quay sang chĩa mũi nhọn về phía tiểu hài tử mười tuổi nhưng có bộ dáng một ông cụ non. Trong một tử lâu lờn của kinh thành đông đúc dù là từ lâu kia không đông khách thế nhưng mọi ánh mắt dường như đều đổ dồn về đó phía chiếc bàn gần cửa sổ. Ngồi nơi đó có một nam nhân một thân bạch y với khí chất cao ngạo, khuôn mặt thì đẹp đến nữ nhân cũng phải ghen tỵ. Nhưng nói như vậy không phải trong hấn ủy mị thư sinh mà ở hấn có một sức hút nam tính khiến nhiều kẻ phải nghiêng rằng nghiêng lợi vì mỗi khi hấn xuất hiện hầu như thu hút mọi tầm mắt của các nữ tử quanh đó. Dù luôn bị kẻ khác nhìn thế nhưng có một nữ tử từ khi nàng bước vào thì cứ nhìn hấn chần chằm đến bất nhả khiến hấn có chút khó chịu nha.

– Vị cô nương này, có gì muốn nói với tại hạ sao. Nhìn người ta như thế quả thật không chút lịch sự dù hấn có thu hút mấy cũng không nên như thế.(akiaki: anh này tự kỷ thấy ớn)

– Người nếu không ăn những thứ đó có thể cho ta hay không? Lý Thanh ở một bên nói với giọng mong chờ. Những thứ kia nếu hấn không ăn cũng không nên bỏ phí như vậy, với nhiều đó thức ăn có lẽ đủ ăn trong hai ngày. Lý Thanh ở một bên tính toán. Nàng là đã rất nhẫn nhịn nha nhưng thấy hấn kêu nhiều thức ăn như thế, nhìn hấn thư sinh nho nhã thế kia hấn là không ăn hết đi. Nàng định bụng kêu chén trà ngồi đợi hấn ăn xong thì xin thức ăn thừa nhưng mãi không thấy hấn động đũa nên phát bực. Nếu là hấn chủ động hỏi thì nàng cũng không cần ngại nữa .

– Những thứ này sao? Người cứ lấy đi. Dù gì khẩu vị của hấn cũng không tốt, cũng không muốn ăn. Cứ nghĩ vị cô nương kia sẽ vui vẻ biết ơn thế nhưng sắc mặt nàng lập tức không tốt.

- Người nếu không muốn ăn lần sau không nên gọi nhiều thức ăn như vậy không phải rất lãng phí sao. Nếu không phải nàng tình cờ đi ngang qua có phải hay không hấn sẽ lãng phí cả bàn thức ăn này. Chỉ cần nghĩ có kẻ lãng phí thức ăn và bạc nàng liền cảm thấy khó chịu. Khi thấy thái độ bất ngờ của nàng Khỏe miệng Khiết Phùng Khẽ nhếch, có chút thú vị nha.

- Người, chủ nhân ta làm gì đến phiên người quản sao. Tiểu Mạc ở một bên khó chịu khi thấy chủ nhân bị một tiểu cô nương vô lý này mắng. Tiểu cô nương này cũng thật là quá vô lễ đi.

- Tiểu Mạc... Ta thực sự không nên lãng phí thức ăn thế, là ta sai. Hấn nở một nụ cười câu hồn đoạt phách thế nhưng nữ nhân kia không hề bị ảnh hưởng vì nụ cười đó mà chỉ quan tâm đến những món ăn trên bàn. Thú vị nha, nàng có lẽ là người thứ hai không bị chói mắt vì dáng vẻ của hấn nha.(akiaki: tự kỷ nặng wa cha ơi...khiến tui viết mệt chết luôn nè. Khiết Phùng: Lườm)

Ở một bên những tiểu cô nương cho dù thẹn thù cũng cố lâu lâu ghé mắt nhìn trộm Khiết Phùng có vài kẻ như mất hồn, một số khác thì đại não như ngừng hoạt động. Tiểu Mạc ở một bên há hốc miệng kinh ngạc,

nàng ta là lần đầu thấy thiếu chủ nhận sai trước người khác. Thiếu chủ của nàng trước nay luôn kiêu ngạo thế, ngay cả trước lão gia và phu nhân ngài ấy cũng chưa từng nhận mình sai.

Ở một bên tiểu Thanh thấy thái độ không chút thành ý của hần tuy rằng khó chịu nhưng cũng không nên chọc giận hần kéo hần đổi ý không cho nàng số thức ăn này thì thật có lỗi với bản thân. Thu dọn hết chỗ thức ăn trên bàn một cách nhanh nhất có thể nàng thật sợ hần đổi ý. Cũng tại bản thân quá nhiều chuyện tự nhiên lại mắng người ta, tiền của hần hần xài liên quan gì đến nàng kia chứ.

Chỉ thoát cái tiểu cô nương trước mắt này đã dọn hết bàn thức ăn đầy ắp của hần khiến Khiết Phùng có chút kinh ngạc. Một mình nàng có thể ăn hết những thứ này sao, vốn tưởng nàng chỉ xin vài món, thế nhưng nàng nhiệt tình dọn hết cả bàn thức ăn của hần khiến hần cũng đỡ khóc đỡ cười, hần cũng là chưa có ăn cái gì.

Vốn không có khẩu vị thế nhưng khi thấy nàng nhiệt tình với thức ăn kia bỗng hần đột nhiên cảm thấy có chút đói bụng. Mắt nhìn thấy đĩa bánh quế hoa mà hần thích nhất sắp vào túi nàng hần giờ tay giữ lại trong vô thức. Đang với tay tới đĩa bánh bỗng bị hần kéo lại nàng tròn mắt nghi hoặc nhìn hần, không phải hần đổi ý chứ. Tay khác của nàng giữ chặt những thức ăn đã lấy được còn bàn tay kia cũng không bỏ qua đĩa bánh, vốn là loại bánh nàng thích ăn nhất nhưng vì quá đắt tiền nên chẳng mấy khi được ăn.

– Người là đổi ý sao? Nếu vì giận việc ta mắng người thì cho ta xin lỗi nhưng người đã nói cho ta thức ăn này cũng không nên đổi ý chứ. Thấy bộ dáng tham lam của nàng hần bỗng dưng cảm thấy rất tò mò nàng sẽ thế nào nếu hần nhất định không nhường nàng đĩa bánh này.

– Ta là nói cho người cũng không nói là cho hết tất cả các món. Có vẻ nàng rất thích bánh quế hoa cứ nhìn đôi mắt nàng không thể rời đĩa bánh có thể thấy. Thấy nàng nhăn mặt hần bỗng nhiên muốn biết liệu bánh quế hoa và những thức ăn kia nàng sẽ chọn cái nào.

– Nếu lấy đĩa bánh này người phải bỏ lại hết thấy những thức ăn người vừa lấy. Hần hứng thú nhìn xem quyết định của nàng. Tiểu Mặc ở một bên cảm thấy nghi hoặc chủ nhân nhà nàng từ khi nào trở nên nhỏ mọn như thế giành thức ăn với người ta. Nghe hần nói thế bàn tay đang cầm chặt đĩa bánh bỗng run lên rồi như đưa ra quyết định khó khăn nàng buông tay. Thấy biểu tình thất vọng của nàng hần cũng không cảm thấy vui vẻ gì cho lắm nên khi thấy nàng định rời khỏi hần chợt lên tiếng

– Thật ra ta cũng không thể ăn hết chỗ bánh này. Nếu người ngồi lại cùng ta ăn trưa số còn lại sẽ là của người. Tiểu Mặc đến lúc này mắt chữ A, Miệng chữ O, chủ nhân nhà nàng chẳng phải không thích ăn cùng kẻ khác sao, thế nhưng, thế nhưng. Nàng chợt cảm thấy mình chẳng hề hiểu được chủ nhân nhà mình nữa.

Khi nghe đến có thể cùng hần ăn bánh hai mắt tiểu Thanh sáng lấp lánh, bộ dạng nước miếng nuốt ừng ực của nàng khiến Khiết Phùng cảm thấy thật thú vị. Hần là gặp nhiều loại cô nương thế nhưng mọi biểu hiện đều bày hết ra mặt như nàng thì hần là lần đầu tiên gặp được. (akiaki : chỉ là anh chưa gặp được thôi chứ đâu phải không có. Mà cũng phải con gái thời cổ đại thường là nhu mì nét na, anh này toàn giao du với các tiểu thư thì sao gặp được loại người như chị) Khiết Phùng không hề nhận ra nỗi buồn vì thất tình của hần là biến mất từ khi nào, tâm tư của hần hiện tại là đặt lên nàng người con gái nhỏ trước mắt này.

2. Chương 2: Thanh Lâu

Tiểu Thanh đôi mắt sáng long lanh nhìn đĩa bánh, nàng nâng tay bốc lấy một chiếc bánh bỏ vào miệng nhắm mắt lại và cảm nhận vị bánh tan ra từ đầu lưỡi. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc khi ăn bánh Quế Hoa kia của nàng khiến Khiết Phùng chợt cảm thấy bánh hôm nay ngon hơn ngày thường. Bản thân hần không hề nhận thấy nàng là ảnh hưởng đến tâm tư của mình. Nhìn người nào đó dù đã no thế nhưng vẫn không ngừng nhét bánh Quế hoa vào miệng cứ như nếu không ăn thêm nàng sẽ không có cơ hội ăn nữa khiến hần có chút buồn cười. Khi đã không thể ăn được nữa nàng nhìn hai chiếc bánh còn dư lại

– Ta có thể gói mang về không ?

– Nàng có thể ăn nữa sao, còn cả những thứ kia nữa ?. Hần hứng thú nhìn nàng bộ dáng tiếc rẻ hai cái bánh của nàng khiến hần buồn cười.

– Là cho lũ trẻ ăn xin ở cuối đường, với chỗ thức ăn này bọn chúng hẳn ăn được hai ngày. Nàng cũng vậy, với bữa ăn hôm nay hẳn là có nhịn hai ngày sau đó cũng không vấn đề gì. Khi nghe nàng nói vậy hẳn bỗng đứng cảm thấy nàng hẳn là tiểu cô nương lương thiện và đáng yêu.(akiaki :anh mới lương thiện, đáng yêu ấy)

Chỉ là hẳn hiện nay đang bận đi tìm phụ thân nếu không cũng thật muốn theo giúp nàng đem cơm cho những khát nhi kia. Vừa rời khỏi được cốc hẳn là xác định phụ thân không ở đó vì thế chỉ còn một nơi hẳn cần đến. Mẫu thân và phụ thân hẳn lại cãi nhau ông lại bỏ nhà đi nhưng lần này ông mất tích lâu hơn mọi khi. Mỗi lần như thế ông nếu không đến Được Cốc làm phiên di nương thì sẽ đến thanh lâu chơi vài ngày,thường đi cũng chỉ vài ngày nhưng lần này ông đã biến mất hơn mười ngày.

Bước đến Phố Hoàng Hoa hẳn tuy không phải là lần đầu đến các kỹ viện thế nhưng lần nào hẳn cũng vẫn cảm thấy chán ghét nơi hỗn tạp này, nếu không phải theo lệnh mẫu thân bắt phụ thân về hẳn sẽ không bước vào đây. Mang dáng vẻ chán ghét thế nhưng khi vừa bước vào hẳn không thể rời mắt mình khỏi một vị cô nương, là nàng, nàng là kỹ nữ sao ? Dù hiện tại nàng không giống với lúc trước một bộ dáng mộc mạc của một thôn nữ mà mang dáng vẻ kiều mị mê người. Nhưng vừa liếc mắt hẳn đã nhận ra ngay đó là nàng.

Khi thấy Khiết Phùng xuất hiện Lý Thanh có chút giật mình nàng nghĩ hẳn hẳn không giống với loại người phong lưu đa tình nhưng có lẽ nàng nhầm mất rồi. Từ nhỏ đã ra vào chốn này khiến nàng khá tự tin về con mắt đánh giá nam tử của mình thì ra nàng cũng có khi sai mất rồi. Đang chú tâm suy nghĩ bỗng bàn tay của kẻ khách nhân kia chộp lấy vai nàng ôm nàng cứng ngắc làm nàng không kịp tránh. Tiểu Thanh cúi nhẹ góc áo hẳn về phía cùng chiều khiến hẳn lao đảo đụng cánh tay về phía cạnh bàn kêu đau một tiếng rồi buông lỏng bàn tay đang ôm nàng ra. Khi thấy kẻ kia ôm chặt lấy nàng hẳn cũng là không rõ vì sao mà cảm thấy giận nghiêng răng nghiêng lợi. Hỏi xong tin tức cần hẳn là muốn thật nhanh rời khỏi nơi ghê tởm này. Khi hẳn vừa ra khỏi cửa thì đụng phải một kẻ như muốn chạy khỏi nơi này

– Mẹ nó đẹp thế nhưng lại mắc bệnh, ta mà trị không khỏi cái bệnh ngứa khắp mình này ta tới đây tháo băng hiệu nơi này. Kẻ vừa chửi bậy đó không ai khác chính là vị khách nhân vừa mới ôm nàng. Hẳn vừa đi vừa gãi gãi tới đầu mẩn đỏ nổi lên đến đó và chỗ gãi bắt đầu sưng tấy đau rất khó chịu ,nếu như hẳn không lầm đó là Diệp Lam Tâm. Mà kẻ có thể bào chế loại độc này chỉ có phụ thân hẳn. Thật nhanh Khiết Phùng chạy đến gian phòng hẳn vừa trông thấy nàng thế nhưng người đã không còn ở đó. Bắt lấy ma ma của thanh lâu này hỏi.

– Ta là cũng không rõ, vị cô nương kia không làm ở đây, nàng ta nói là bán thân trong một canh giờ và muốn hầu hạ vị khách nhân kia được bạc sẽ chia cho ta nên ta đồng ý với nàng ta.

Tại một góc đường một đám tiểu hài tử chừng mười, mười một tuổi leo đèo theo một vị cô nương ăn mặc mộc mạc :

– Lão đại, sao tỷ không dùng tài năng của tỷ để kiếm tiền, đệ đảm bảo tỷ chỉ cần làm vài vú là chúng ta giàu to không phải đi ăn xin nữa.

– Phúc tử ngu ngốc, là Thanh tỷ đã hứa với Mạn ca ca không làm lừa đảo nữa nếu không phải đệ ngốc, bị lão già kia cướp mất tiền người ta bố thí Thanh tỷ cũng không phải đi lấy lại. Việc hôm nay tốt nhất đừng cho Mạn ca biết nếu không đệ chờ ăn gậy đi. Một hài tử bộ dáng nhỏ con hơn tên kia nhưng có vẻ huynh trưởng khiển trách.

– Tiểu Lăng nói đúng đó việc hôm nay đứa nào lộ ra tỷ cho ăn gậy đó biết chưa hả. Giọng nói kia tuy nhỏ nhưng mang đầy tính uy hiếp khiến lũ nhỏ có chút sợ đồng thanh hô.

– Dạ rõ lão đại. Mấy đứa nhỏ bộ dáng có nghiêm túc đến nghệt thở vì với chúng lời lão đại là thánh chỉ. Bọn chúng rất tôn sùng nàng vì nhờ có nàng bọn chúng có nơi để nương thân cũng xem như có một mái nhà. Lúc trước khi làm khát cái bọn chúng chỉ có một ý nghĩ là muốn sinh tồn thì phải cạnh tranh lẫn nhau, có đôi khi vì tranh giành địa bàn mà xảy ra xô xát. Nhưng lão đại lại dạy bọn hẳn đoàn kết, chia phần của mình cho người khác khi mình kiếm được và người khác cũng làm vậy, kể từ khi nương tựa lẫn nhau thì cuộc sống bỗng trở nên dễ dàng hơn. Đôi khi cũng đói thế nhưng trong lòng bọn chúng là sự ấm áp của người thân, người nhà.

Tiểu Thanh không thích ngửi mùi phấn son trên người nàng nên tìm chỗ nào đó gột rửa cho hết mùi vị của

một cô gái chôn thanh lâu trên người rồi mới trở về. Dẫn dò bọn trẻ về trước, nàng chạy nhanh đến sau núi ở đó có một dòng ôn tuyền nàng là trong lúc vô tình tìm được.

Tại trước cửa kỹ viện Khiết Phùng dùng một cọng tơ đoán hướng gió rồi hần bước nhích lên một chút hướng đầu gió thả vào không trung những bột phấn màu vàng nhạt từ đây xuất hiện ngừng ánh sáng lấp lánh nhỏ nhưng lại có đến hai phương hướng.

– Tiểu Mạc em đi hướng đông còn ta đi theo hướng tây, nếu có tin gì nhớ dùng Vũ Anh báo tin cho ta biết vị trí.

– Dạ Thiếu gia. Nàng gạt đầu rồi thật nhanh biến mất theo hướng đông đuổi theo những tia sáng nhỏ. Lần theo Kim Sắc loại Dược dùng để xác định hướng đi của kẻ vừa chạm qua Diệp Lam Tâm. Vì Gió có đôi khi cũng làm sai lệch phương hướng nhưng cũng chỉ có thể trông chờ vào may mắn.

3. Chương 3: Khe Ôn Tuyền

Khi xác định quanh ôn tuyền này không có người nàng mới thoải mái thoát y phục ngâm mình để gột rửa hết những mùi son phấn đọng lại trên người. Vừa ngâm mình nàng vừa ngân nga khúc nhạc mà nàng thích nhất. Khiết Phùng ngày càng nghi ngờ mình đã đi sai phương hướng. Nơi hần đến đơn giản là không có người sinh sống, khi định quay đầu lại từ bỏ truy tìm dấu vết thì hần nghe thấy tiếng hát trong trẻo mà ngọt ngào, đi về phía tiếng hát kia trong vô thức hần là không cố ý bắt gặp cảnh xuân phía trước. Ông đầu óc hần dường như bị hồng hóc gì đó khiến hần như là một kẻ ngớ ngẩn không thể nghĩ gì, cũng không biết làm gì với tình huống này (Akiaki : phi lễ chó nhìn). Trong khi hần còn chưa biết phản ứng thế nào thì nghe thấy tiếng nàng hét thật lớn khi phát hiện ra hần. Hần luống cuống mắt vội nhắm tịt lại, lấp bắp giải thích : - Ta không thấy, à không có thấy , nhưng không phải cố ý . Nhưng cô nương yên tâm, tại hạ là Thiệu Khiết Phùng sẽ chịu trách nhiệm về việc hôm nay. Có bắt hần cưới nàng hần cũng sẽ đồng ý vì hần là kẻ rất có trách nhiệm nha. Trên khuôn mặt nghiêm nghị kia đồ bùng chạy dài xuống tới cổ. Thân thể chợt trở nên cứng đờ gượng gạo, dù là đứng từ phía xa nhưng là kẻ tập võ từ nhỏ nên thị lực thực tốt. Hần dù không cố ý nhớ lại việc xấu hổ đó thế thế nhưng những gì vừa thấy vẫn lẫn lộn trong đầu. - Trách nhiệm, vậy hần là một khoảng tiền lớn đi, trong sạch và thanh danh của ta người sẽ bồi thường bao nhiêu ? Hai mắt Lý Thanh bỗng sáng lên. Nếu hần muốn bồi thường thì nàng sẽ đồng ý nha. (akiaki : đầu hàng , trong đầu nàng ta chỉ có mỗi tiền) - Trách nhiệm sao có thể quy ra tiền. Lời nói phát ra từ kẻ rằng, hai mắt hần khe híp lại nguy hiểm. Hần dù gặp nhiều kẻ tham tiền thế nhưng tham tiền giống nàng thì quả thật là lần đầu. - Người là không muốn bồi thường đi ? Hần không phải là không có tiền chứ, trông như kẻ có tiền thế kia mà keo kiệt. (akiaki : lát nữa anh sẽ làm chị tròn mắt vì quá nhiều tiền ấy chứ.) - Cũng không phải vậy. Nhưng tiền sao có thể mua nổi danh dự của người khác ? Hần bỗng dưng có một cảm giác tức nghẹn hòng trần trời mà nhìn nàng một cách khinh thường. Thấy rõ ánh mắt của hần thế nhưng nàng là nhìn thẳng vào mắt hần nói ra suy nghĩ của mình. - Có gì không thể mua bằng tiền ? Những người như người có thể không hiểu sự quan trọng của tiền, nhưng với ta tiền quả thật quan trọng. Nàng là thấy qua nhiều rồi nha, có nhiều kẻ chỉ vì tiền mà làm cả những chuyện táng tận lương tâm. Tiền cũng có thể mua được tánh mạng của con người thì có chuyện gì tiền không thể mua nổi chứ. Nếu có việc gì đó tiền không thể mua được thì bởi vì cái giá cũng chưa hợp lý mà thôi. Vì nó nàng sẽ làm mọi việc, cả cuộc sống này thứ nàng cần nhất, thiếu nhất cũng là tiền nha. - Vậy Danh Dự của cô nương không biết bao nhiêu. Hai chữ Danh dự hần đặc biệt nhấn mạnh, lửa giận đột nhiên bao phủ hần từ tứ phía. Hai mắt hần neho lại nguy hiểm nhìn người nào đó. Nàng chợt ngấm nghĩ một lát, trường hợp này nàng cũng là chưa gặp qua phải lấy hần bao nhiêu tiền nha.

– ừm. Năm ngàn lượng đi. Khi nàng đưa ra số tiền ấy hần nhú mày không lên tiếng, có phải nàng là đòi quá nhiều tiền không ? Cũng phải, nàng dù làm việc chăm chỉ một năm cũng chỉ kiếm được chừng một ngàn lượng (akiaki : tội nghiệp người nghèo). Nhìn hần cũng có vẻ có tiền nhưng nàng nói là để hần trả xuống nha. (akiaki : làm như mua rau ngoài chợ không bằng thiệt chịu thua tỷ này luôn) Năm Ngàn lượng vàng, dù không phải số tiền lớn gì nhưng hần là đang nghi ngờ liệu mình có bị nàng ta lừa đảo không. - Thật ra thì năm ngàn lượng bạc cũng chỉ đủ hai lần đi kỹ viện. Chết thì chết, nàng cũng một lần muốn tham lam một chút sẽ liều chết giữ nguyên giá, nàng là đang rất cần tiền nha. - Năm ngàn lượng bạc ? Hần có chút kinh ngạc nhưng là tức giận nhiều hơn không rõ là tại sao. - Ta nếu dùng năm mươi ngàn lượng

mua nàng làm thê tử nàng cũng sẽ bán thân làm thê tử ta sao ? Hắn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi đối với người ham tiền hơn danh dự này, thế nhưng nhìn cái giá nàng đưa ra xem quá rẻ mạt đến khiến hắn tức giận. – Năm mươi ngàn lạng bạc sao ? ta sẽ không... – Là vàng, năm mươi ngàn lạng cái mà ta nói là vàng ròng. – Vàng...vàng sao ? Nàng tròn xeo mắt, miệng há to bộ dáng choáng váng vì nghe đến số tiền lớn như thế cũng là lần đầu nha. Hắn nếu không nói sai hoặc nàng nếu không nghe lầm thì hắn ta hẳn là một kẻ điên. – Sao vậy ? Không đồng ý sao ? Hắn biết với nữ nhân thì lấy chồng hẳn là việc cả một đời, dù số tiền có lớn nàng hẳn cũng không dễ dàng chấp nhận thế nhưng sao thấy nàng do dự hẳn bỗng cảm thấy không thoải mái. – Cái người nói là vàng thật sao ? Đó hẳn là số tiền rất lớn nha. Hắn không phải quá huyênh hoang đi. – Ta nói là thật, đó tuy là món tiền lớn nhưng với ta nó cũng không quá lớn đến mức không thể trả nổi. Nó chẳng qua chỉ bằng giá một cây ngọc như ý cha đem tặng cho di nương hắn thôi. Vả lại hẳn là tự thân kiếm được tiền nha. Bao năm qua tiền mà hắn kiếm được so với chỗ tiền ấy thì năm mươi lạng kia không kể là gì.(akiaki : đúng là chênh lệch xã hội) – Được, ta đồng ý nha. Nàng là thật gấp gáp đồng ý sợ hắn đổi ý, khi nghe hắn nói mua nàng làm thê tử với giá năm mươi ngàn lạng nàng tưởng cái hắn nói là bạc trắng nên nàng định mặc cả với hắn thêm chút nữa nhưng mà nếu là vàng thì với số tiền đó là dùng được cả đời nha. Vừa có phu quân , vừa có tiền , có gì lợi hơn như thế chứ. Hắn tuy không phải lần đầu gặp kẻ coi trọng đồng tiền tỷ như mẫu thân hắn suốt ngày ca ngợi sự vĩ đại của đồng tiền thế nhưng hắn rất ghét những kẻ thấy tiền liền sáng mắt. Vốn chỉ muốn cho nàng một bài học nhỏ xem tiền có quan trọng đến mức nàng phải gả cho hắn hay không. Thế nhưng tiểu cô nương này nói gì chứ nàng thật sự vì tiền mà bán mình làm thê tử người ta. Hắn cũng là không rõ vì sao mình lại nói muốn mua nàng làm thê tử thế nhưng so với ý định ban đầu của hắn chịu trách nhiệm nên cưới nàng cũng không sai biệt lắm(akiaki : huynh ơi, đâu có giống) Khiết Phùng có chút tức giận vì nàng thật sự vì tiền mà gả cho hắn thế nhưng cơn giận nàng vì tiền thực sự gả cho người ta. Chỉ nghĩ đến việc đó hắn bỗng bừng bừng sát khí. Thế nhưng có ai đó không biết sống chết vẫn hết sức vô tư. – Vậy khi nào thì huynh đưa tiền cho ta ? Ánh mắt nàng nhìn hắn có chút dè dặt. Nhắc đến tiền nàng sợ hắn sẽ không vui nhất là xuất ra món tiền lớn như thế. Nàng là muốn nhanh chóng lấy tiền vì rất sợ hắn đổi ý. – Đến tiền trang ta sẽ đưa cho nàng món tiền lớn như vậy ta không đem bên mình. Hắn là ghét thái độ nghi ngờ của nàng cứ như hắn sẽ quỵt tiền nàng ấy. – Vậy từ giờ ta gọi chàng là tướng công, hay phu quân? – Gọi thế nào tùy nàng. Hắn giọng nói có chút lạnh, hắn ghét cái cảm giác thê tử này là hắn dùng tiền mua về mà không phải do nàng nguyện ý gả cho hắn. Nếu không phải hắn mà là kẻ khác muốn mua nàng làm thê tử có phải nàng cũng sẽ đồng ý chẳng? Chỉ ý nghĩ ấy trong đầu thôi cũng khiến hắn cực kỳ khó chịu.

4. Chương 4: Thê Tử Mua Về

Sau khi đến tiền trang rút ra khoản tiền lớn giao cho Lý Thanh hai mắt nàng lóe sáng nhìn chỗ vàng, vừa hài lòng ôm chúng trong tay nàng vừa quay sang hắn – Ta cần sắp xếp một số việc riêng, sau đó sẽ trở lại tìm chàng. Nói rồi nàng ôm số vàng biến mất Cũng không rõ nàng là đi đâu sắp xếp những việc gì thế nhưng nhờ manh mối từ nàng hẳn là tìm ra phụ thân. Ông là bị truy sát trọng thương nên dưỡng thương tại một kỹ viện. Bạc trên người tiêu hết nên đành bán độc dược để duy trì. Tìm được tung tích phụ thân hẳn là phải đưa ông trở về, nhưng nàng vẫn chưa quay trở lại hẳn đành đi trước để lại lời nhắn ở quán trọ cho nàng. Khi về gần đến độc Vương cốc hắn chán nản có lẽ hẳn đã thực sự bị lừa, không có cảm giác tức giận vì bị lừa gạt mà chỉ có cảm giác mất mát kỳ lạ dâng trong lòng. Vừa vào cửa thì hắn hứng ngay cơn tức giận từ mẫu thân, một ấm trà bay thẳng về phía hắn: – Con thật giỏi nhỉ? Mặc dù ta có chủ trương là cho con tự tìm đối tượng ỉn làm thê tử thế nhưng nhìn xem, đi một vòng về đã không hề hỏi qua ta và cha con đã dám đem về một thê tử. Ta và cha con còn chưa chết nha. Mĩ Khiết Ngọc với bộ dáng giận dữ ngút trời quán mẫn nghịch tử vừa vào tới cửa kia. Nàng dù chủ trương hôn nhân tự do cho hắn thế nhưng đây cũng là thời đại nào mà hắn dám vượt mặt, không coi bà mẹ này ra gì khiến nàng có chút tức giận nha. – Ta không có ý kiến nha. Ở một bên Thiệu Mạc Du không có chút nghĩa khí không bênh vực thê tử cũng như không ủng hộ con trai nói. Hắn là đứng ngoài nha nương tử hay nhi tử hẳn đều không thể bênh vực. Nếu bênh thê tử thì chẳng phải con trai hẳn sẽ mang danh thất tín với người ta còn bênh nhi tử thê tử hẳn sẽ trở mặt cùng hắn nha, rất bất lợi.

Khiết Phùng có chút bất ngờ khi hần về tới thì Lý Thanh đã ở Độc vương cốc chờ hần. Trên đường trở về hần thật ra là cố tình đi chậm đợi nàng có lẽ cũng là do vậy nên nàng là đến Độc Cốc trước hần. Khi thấy nàng thì cảm giác mất mát lúc trước dường như biến mất hoàn toàn, mà thay vào đó là chút cao hứng. Nàng là không có lừa hần, nàng thực sự là đến Độc Cốc làm thê tử hần, khuôn mặt kia dù không tỏ ra chút tình cảm gì khác lạ thế nhưng trong đáy mắt hần có ý cười thật sâu. Khiết Phùng không hề nhận ra cái cảm giác tức giận ban đầu dường như biến mất tầm không còn tồn tại nữa. Lý Thanh là đánh giá vị bà bà (mẹ chồng) trước mắt này, bà chính là Mĩ Khiết Ngọc nổi tiếng gần xa với tài bói toán có thể giúp kẻ khác thấy được quá khứ đoán được tương lai xoay thời điểm vận của mình đó sao. Thế nhưng thời vận của nàng chính là do nàng tự nắm bắt không phải sao, nàng là không cần thấy trước mọi thứ như người khác nha. Chỉ cần nhìn thì có thể thấy tương lai nàng hần là không dễ sống nha nếu vị bà bà này phạt ý thì nàng xem như xong. Là kẻ thông minh chẳng cần thuật bói toán nàng cũng phải biết điều đầu tiên để có thể sống tốt tại đây chính là lấy lòng vị bà bà này. Bị mẹ chồng phản đối cũng không khiến Lý Thanh có chút cau mày, nàng bộ dáng như biết trước chuyện sẽ phải như vậy không tỏ chút lo lắng sợ hãi hay ủy khuất nào chỉ lẳng lẳng quan sát vị bà bà này. Vị Độc vương phu nhân này một thân lam y tươi mát, trang điểm cũng rất đơn giản nhẹ nhàng nhưng vẫn nổi lên nét quý phái thanh cao. Trang sức không nhiều nhưng toàn là hàng thượng đẳng giá trị liên thành, hài tuy không mới thế nhưng cũng không có dấu hiệu mòn do đi lại nhiều. Khiết Phùng ở một bên khẽ liếc thấy Lý Thanh dù đường xa mệt mỏi thế nhưng vẫn bộ dáng nghiêm túc đứng đó nghe nương hần ca bài ca đạo hiếu khiến trong lòng hần có chút ấm áp. Đôi khi hần cũng không thể chịu đựng được những bài thuyết giảng của nương thế nhưng nàng có thể kiên nhẫn như thế nghe nương hần căn nhắc dù đã rất mệt mỏi vì đường xa. Sau một lúc lâu bà cũng buông tha cho hần sắp xếp Phòng ở cho nàng trong Tâm viện bà vẫn không chấp nhận nàng là dâu nên tạm thời nàng và hần là không sống như phu thê. – Nàng là thế nào có thể chịu đựng lâu như vậy mẹ ta cảm rằm? Hần có chút khâm phục nàng nha, đứng nghe một hồi hần là cảm thấy có chút buồn ngủ cùng mệt mỏi thế nhưng tinh thần nàng thì thực tỉnh táo đi, sau khi nương hần nói xong nàng còn lễ phép thưa lại “nương dạy rất phải” rồi cúi mình đi theo hần nữa chứ – Ta chỉ là dời dự chú ý của mình vào thứ khác thú vị hơn để giữ cho bản thân tỉnh táo thôi. Không thể tỏ ra mệt mỏi, nhàm chán hay buồn ngủ được sẽ khiến việc lấy lòng bà bà càng thêm khó hơn. – Cái thú vị hơn? Là trên người nương đi. Vì hần thấy nàng là bộ dáng chăm chú nhìn nương nha. – Chàng thực thông minh. Ta là đếm cánh hoa và đoá hoa được thêu bằng chỉ sợi vàng trên bộ y phục của nương. Tổng cộng có sáu trăm đoá, mỗi đoá có sáu cánh hoa, à không trong đó có ba đoá chỉ có ba cánh hoa vì là thêu nụ. ước chừng bộ y phục đó phải dùng nửa lượng vàng giác mỏng kéo thành sợi để thêu nha. Đúng là người giàu có, nàng là nhận định rồi phải nịnh bà bà này để còn xin chỗ y phục cũ gỡ hết chỉ vàng trên đó bán cũng được rất nhiều tiền nha.(akiaki: đầu óc gì chỉ nghĩ đến tiền) Khiết Phùng như dở khóc dở cười với nữ tử này, dù biết nàng là kẻ ham tiền thế nhưng cái lạc thú đếm tiền kia nàng lại có thể áp dụng ở mọi nơi mọi lúc như thế cũng thực đáng yêu đi. Đáng yêu? Hần nay lại thấy một nữ nhân đáng yêu sao? Từ ngày hần biết tình cảm mười năm của hần dành cho Dục Dục phải từ bỏ hần đã không còn dám trao trái tim mình cho bất cứ ai nữa. Hần là sợ, sợ lại phải đau đớn như vậy thêm lần nữa thế nên những nữ nhân mà nương hần tìm về dù tài, dù sắc nhưng cũng không lọt nổi vào mắt hần. – Sao vậy? Đừng nói là đến mấy bộ quần áo chàng cũng không cấp nổi cho ta nha. Nàng là đang nói chuyện với hần nha, sao hần không trả lời nàng gì cả. – Nàng nói gì? Hần quay sang nghi ngờ hỏi, hần là thất thần nên không nghe rõ nàng nói gì. – Ta nói ta không đem theo thứ gì ngoại trừ thứ ta mặc trên người, chàng có thể kêu người chuẩn bị giúp ta không. Nàng là nghĩ hần nhiều tiền như vậy hần sẽ không keo kiệt vài kiện y phục thế nên đem hết y phục của mình đi bán(akiaki: tính kỹ ghê). Hần nhìn qua thấy Lý Thanh mặc trên người là bộ y phục cũ kỹ bám đầy bụi đường – Tiểu Mạc em sang phòng y phục chọn ra vài kiện y phục tạm cho thiếu phu nhân, sau đó gọi thợ cắt may tới đo y phục mới cho nàng. Tạm thời em qua hầu hạ nàng trước khi chọn được người. Nếu nàng dọn vào Tâm viện hần sẽ gặp đám nữ nhân kia, có Tiểu Mạc bên cạnh nàng hần cũng yên tâm hơn đôi chút. – Sẽ may y phục mới cho ta sao? Hai mắt nàng lóe sáng khuôn mặt cười thật tươi như tiểu hài tử được cho kẹo ấy. Trông nàng lúc này đáng yêu y như bộ dạng giàng bánh với hần ngày đầu gặp nàng. – Có cần vui thế không? Hần có chút buồn cười, nàng cứ như chưa bao giờ được mặc áo mới ấy. – Đương nhiên, vì đây là kiện y phục mới đầu tiên ta nhận được, y phục lúc trước của ta toàn là sửa lại từ y phục của người ta đã bỏ đi thôi. Nàng là thấy tiếc còn mới như thế nên lấy sửa lại, cứ thế nên có bao giờ mua y phục mới đâu. Khi nghe Lý Thanh nói đây là bộ y phục mới đầu tiên của nàng hần bỗng cảm thấy có chút đau lòng, những năm qua người con gái này đã sống như thế nào trải qua những gì hần thực sự muốn biết. – Đừng đến phòng y phục nữa, chúng ta đi mua cho nàng một bộ y phục mới đi. Hần muốn bộ y phục mới đầu tiên nàng nhận được không phải là y phục mặc

tạm thời mà phải là y phục đẹp nhất, hợp nhất với nàng.

5. Chương 5: Nữ Nhân Tâm Viện

Tâm Viện là một nơi rất rộng, có nhiều dãy phòng và trong các dãy phòng kia chỉ toàn là tiểu thư khuê các của các gia đình có thế lực trong khắp cả nước. Các nàng dọn đến đây ba tháng trước chính là khi Mạn ca và Dược tẩu đoàn tụ. Nương hần hần là muốn các nàng nhân cơ hội hần đầu lòng mà an ủi rồi dần dần thay thế nữ nhân kia trong lòng hần. – Tâm viện này là nơi lão phu nhân lưu lại các tiểu thư nhà quyền quý để làm bạn cùng thiếu gia, bà sẽ chọn trong số các tiểu thư ấy trở thành thiếu phu nhân. Tiểu Mặc ở một bên vừa đưa nàng y phục mới vừa mua vừa nói với vẻ khinh thường. Nàng cảm thấy thiếu gia chọn đại một trong số các nữ nhân kia cũng hơn hẳn nàng ta vì cái gì thiếu gia lại mua về một thiếu phu nhân không chút khí chất thế kia. – Vậy sao ? Thế nhưng lấy nương tử cũng không phải Lão phu nhân nhà người. Bà có lẽ sẽ chọn thế nhưng huynh ấy chưa chắc đã đồng ý. Nếu không thì thiếu gia nhà nàng ta đã có thể từ chối rồi không phải sao. Tiểu Mặc khi bước vào chải tóc cho Lý Thanh thì có chút giật mình, ngồi trước bàn trang điểm kia giống một vị tiểu thư khuê các chốn khuê phòng, từ dáng ngồi, cử chỉ cho đến trạng thái kia. Lý Thanh nghiêng nhẹ người che miệng cười nhẹ rồi quay sang nói chuyện cùng Tiểu Mặc với tư thái ung dung cứ như là đang bàn luận thời tiết. – Tiểu thư khuê các thôi mà có gì khó làm kia chứ. Nàng tuy từ nhỏ là kẻ lang thang đầu đường xó chợ thế nhưng đừng tưởng vì thế nàng không biết thế nào là một tiểu thư khuê các nha. Nàng cũng từng giả trang thành tiểu thư khuê các rồi, còn giống hơn cả tiểu thư thật nữa kia. Tiểu thư nhà Liễu Viên ngoại do không nét na thùy mị nên có một thời gian nàng được Liễu Viên Ngoại nhờ đóng giả con gái ông để lấy chút thể diện với bàng hữu lâu ngày không gặp của ông. Lần đó nàng thật là xúi quẩy bị gã con của người bạn kia bám theo phải khó khăn lắm mới cắt được cái đuôi là hần. Tiểu Mặc tròn xoe mắt nhìn thiếu phu nhân kia cứ như một người khác không phải là một thôn cô như nàng biết nữa thì có chút sợ. – Thật ra ta cũng không có thứ gì cho em để em đi theo hầu hạ ta. Thế nhưng ta có thể đảm bảo với em nếu em làm đúng phận sự của mình cùng không làm gì tổn hại đến ta thì ta hứa việc em làm do thám cho Phong Linh Sát ta sẽ không nói ra. Thật ra thì nàng cũng không chắc lắm có phải nàng ta không nữa thế nhưng khi thấy vết chai trên tay trái nàng ta trong khi Tiểu Mặc dùng kiếm tay phải thì nàng mới dám xác định. Tiểu Mặc có chút lão đạo đứng không vững khi nghe Lý Thanh nói vậy, nàng trừng mắt nhìn vị thiếu phu nhân mới đến, nàng làm việc rất kín kẽ đến thiếu gia cũng không phát hiện thế nhưng nàng ta vừa liếc qua liền biết. Sau khi chải tóc xong cho Lý Thanh thì xuất hiện trước mắt Tiểu Mặc là một vị cô nương kinh diễm(kinh ngạc vì vẻ kiều diễm). Khi Tiểu Mặc còn choáng váng vì vị thiếu phu nhân mới này thì ngoài cửa vang lên tiếng nói lạnh lạnh : – Ta nghe nói Thiệu công tử đem về một vị cô nương tưởng rằng là quốc sắc thiên hương gì thì ra chỉ là loại tầm thường cả lễ nghi căn bản cũng không biết. Nàng là mang danh đệ nhất mỹ nữ vậy mà Phùng công tử cũng chẳng hề để tâm đến nghe nói hần mang về một người làm nương tử nàng chạy ngay đến xem diện mạo thế nào mà khiến hần có thể muốn lấy làm thê tử. – À thì ra là tiểu thư Thủy Hà nhà Lương Thượng thư. Tiểu nữ quả thực là nói về diện mạo quả là kém xa tiểu thư đây, về cảm kỳ thi họa cũng không thể sánh bằng người nha. Nhưng mà tiểu nữ từ nhỏ không có bệnh nói lấp mỗi khi tức giận có thể vì thế mà tướng công mới chọn ta chẳng ? - Người...Người...người....Nhà ..Nhà Người...Lương Thủy Hà trợn mắt giậm chân giận dữ chỉ vào Lý Thanh liên miêng mà không nói ra được điều mình muốn nói, việc nàng nói lấp khi tức giận nàng ta làm thế nào biết được. –Ồ Tiểu thư đừng quá giận kéo nói nửa ngày ta cũng là không biết nàng muốn nói gì nha. Lý Thanh một bên bộ dáng như không liên quan đến mình nhẹ nhàng cười nói nhưng lời nói thì mang đầy ý trêu tức. – Thủy Hà tỷ tỷ, làm sao vậy ? Một giọng nói mềm mại nhẹ như chim yến khẽ cất lên đi đến là một dáng người cao gầy yếu điệu nhu tình như nước. Nếu nói Thủy Hà có vẻ đẹp rực rỡ kiều sa thì nàng ta mang vẻ dịu dàng mềm mại và yếu đuối khiến kẻ khác vừa nhìn là muốn bảo vệ. Lý Thanh nhìn người vừa xuất hiện mà có chút khinh thường, nàng mỉm cười nhưng đầy mắt không cười : – Liễu tiểu thư Lý Thanh nghe danh đã lâu nay mới có cơ hội gặp mặt. Tiểu Mặc sao muối không hành lễ với tiểu thư tể tướng. Nếu làm nàng ta tức giận thì mạng người hần là khó giữ đi, đến đệ nhất sát thủ Phong Linh sát còn suýt mất mạng bởi tay nàng ta đó người không biết sao ? Khi nghe Lý Thanh nói thế thì ánh mắt nhu hòa kia của Liễu Nhạn bỗng dưng có chút sát khí nhưng rất

nhANH thu lại. – Vị tỷ tỷ này, có phải Nhận nhi đắc tội người việc gì sao ? vì sao lại đối xử với ta như thế ? Một bộ dáng rưng rưng nước mắt cứ như bị người ta khi dễ nàng chạy đi khỏi cửa phòng của Lý Thanh, hướng về phía bạch y đang đi đến từ bên tây viện. Thấy vậy Lý Thanh thật nhanh chạy nhào đến ôm chầm lấy Khiết Phùng đang đi đến phía bên này oa oa khóc lớn trước khi Liễu Nhận bộ dáng sợ sệt nép phía sau Khiết Phùng kịp lên tiếng thì nàng vừa oa oa khóc vừa kể lể : – Tướng công, ta thật sự chỉ muốn chào hỏi với Liễu tỷ tỷ thôi, sao tỷ ấy thấy ta liền bỏ chạy , có phải tỷ ấy khinh thường Thanh Thanh xuất thân thấp hèn không chơi với ta không ? oa...oa..Liễu tỷ tử ta xin lỗi ta từ sau sẽ không đến gần tỷ nữa. không...dam.. nữa. nàng bộ dáng nghẹn ngào nước mắt đầy mặt như tiểu oa nhi bị ủy khuất khiến người ta đau lòng. Khiết Phùng nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt kia dùng tay lau đi có chút đau lòng. Liễu Nhận ở một bên trăn mắt ngơ ngác nhìn Lý Thanh như thể không tin được sự việc vừa diễn ra. Lý Thanh dù khuôn mặt nức nở thế nhưng trong lòng thầm cao hứng dùng thủ đoạn của kẻ khác đánh lại kẻ đó cũng thật thú vị. Coi như nàng đòi chút nợ nàng ta nợ Nhật ca của nàng trong quá khứ đi. – Thiệu công tử, sao lại ở đây ? ngài về khi nào thế, đi đường có mệt lắm không ? Một đám nữ nhân líu ríu như chim oanh tranh nhau con mỗi ai nấy cũng muốn nam tử kia dành ình sự chú ý.Lý Thanh ở một bên đang khóc bỗng dưng trợn tròn con mắt nàng vẻ ngạc nhiên cùng làm ra vẻ không hiểu nổi hỏi – Tướng công, các tỷ tỷ này đều là nương tử của chàng sao ? Thì ra chàng là kẻ trăng hoa như vậy. Nàng vừa mới dứt khóc được một lúc lại nức nở khiến hấn luống cuống cả chân tay, miệng thì liên hồi giải thích. – Không phải, các nàng là khách do mẫu thân ta mời tới. Hấn cũng không hiểu sao nàng hiểu lầm khiến hấn cảm thấy rất khó chịu muốn làm rõ ràng mọi chuyện. Thấy lệ đầy mặt nàng khiến hấn có chút đau lòng nha. – Vậy sao các nàng ấy lại trái lời, phải kéo, còn Liễu tỷ tỷ nữa cứ níu lấy tay chàng cứ như là thê tử chàng ấy, chẳng phải người ta thường có câu nam nữ thụ thụ bất tương thân sao. Họ đều là tiểu thư con nhà quyền quý, đương nhiên là phải xem lễ giáo đặt trên hàng đầu, dùng lễ đối đãi. Không phải ai trong các tỷ tỷ này chàng cũng hứa hẹn sẽ cưới họ là thê tử thì họ sao dám trái lời, phải kéo thân cận chàng như thế thật mất hết lễ giáo không còn thể thống gì nữa đi. Tiểu Mạc ở một bên cảm thấy buồn cười những nữ nhân kia ngày thường luôn kiêu căng làm khó dễ bọn nô tài các nàng nay lại bị một tiểu cô nương mắng không có lễ giáo, thật đáng đời. Những nữ nhân đang lúi lúi kéo kéo khiết Phùng cũng tự động tránh xa hấn một chút, ngay cả Liễu Nhận cũng không níu lấy cánh tay hấn nữa mà đứng một cách chính trang của một vị tiểu thư khuê các. Khiết Phùng cảm thấy thật thú vị, nàng quả là không đơn giản, chỉ với một câu mà đã khiến đám nữ nhân này ngày thường có thể nào cũng không buông tha hấn nay lại ngoan ngoãn như thế giữ lễ.

6. Chương 6: Thê Tử

Rất nhanh đám nữ nhân chốn Tâm viện không còn là mối bận tâm của Thanh Thanh, thứ nàng để tâm lúc này chính là tâm tư khiết Phùng, hấn liệu có còn yêu Dục tỷ chăng. Nàng phải nghĩ cách lúc này chính là làm thế nào để khiến vị tướng công kia tâm hấn chỉ thuộc về mình nàng thôi. Dục Tỷ thì dùng thói quen để chiếm lấy trái tim Mạn ca một cách từ từ, Linh tỷ thì bám lấy Phong ca không rời. Còn Nhạc tỷ thì dùng sắc đẹp quyến rũ Tề ca(akiaki : tỷ ấy tưởng vậy thôi chứ không phải vậy, nếu ai đọc Hoàng hậu sát thủ sẽ biết), Nhược tỷ thì dùng khiến thức về cầm . Nói dung mạo, nàng tự nhận kém xa các nữ nhân tại Tâm viện kia, nói đến lấy lòng bằng dục và hương liệu nàng hấn không thể qua mặt tướng công vậy chỉ còn lại cầm phổ, đeo bám là có thể dùng.

Quyết định rất nhanh Thanh Thanh liền thực hiện, nàng tự tay xuống bếp làm bữa trưa cho hấn, giống việc Dục tỷ hay làm chinh phục khẩu vị của hấn là điều quan trọng. Khiết Phùng khá khinh ngạc với các món ăn lạ lùng ở trên bàn, Thanh Thanh mỉm cười ngọt ngào nhìn hấn, để nấu được bữa trưa hôm nay nàng là bỏ nhiều công sức.

- Những món này đều do ta làm, chàng ăn thử đi. Nàng nhiệt tình mời mọc hai mắt ánh lên mong đợi.
- Đây là thứ gì ? Hấn chỉ vào một cái đĩa đựng cái gì đó màu nâu đất cảm thấy cái đĩa bay lên hương thơm kỳ lạ.
- Để nướng, thơm phải không thiếp mất cả buổi trời mới bắt được nhiều đây đó. Nàng hưng phấn nói, chỉ

nhìn liền muốn ăn nha.

- Để, có thể ăn sao ? Ta sẽ không ăn món này. Hẳn là quả quyết chỉ nghĩ đến thôi cũng khá rùng mình.
- Vậy chàng ăn cái đùi gà này đi. Ta đảm bảo rất ngon nha. Nàng là nhiệt tình gấp đùi gà cho hẳn, món để nướng không phải ai cũng biết thường thức.
- Um cái này cũng rất ngon.
- Đương nhiên gà nướng cái bang là đệ nhất gà nướng mà. Nàng ngửa mặt lên vui vẻ đây hẳn là món nàng tự hào nhất đi.
- Khiết Phùng cố nuốt miếng thịt gà trong miệng là món gà đắp đất nướng trong khi còn ruột gan trong bụng gà mà hẳn thà chết cũng không nuốt đến đó sao ? Miếng thịt gà có phần nghẹn ở cổ khiến hẳn không thể cố nuốt xuống(akiaki : tội nghiệp mắc nghẹn luôn)
- Chàng húp miếng canh đi, canh này ta hầm hai tiếng rồi đó. Hẳn theo lời nàng húp miếng nước canh vào miệng chưa kịp nuốt xuống thì nghe nàng nói tiếp
- Là chuột đồng ta bắt được lúc sáng. Khiết Phùng vội nhả hết canh trong miệng ra rồi bất tỉnh. Khi hẳn tỉnh dậy thì thấy nương hẳn cười nhạo hẳn khiến hẳn có chút mất mặt nha.
- Ha...Ha... không thể tưởng được Phùng nhi kén chọn trong ăn uống lại đi ăn gà cái bang, canh chuột đồng. Cười chết nương mất nha...ta nói này con quả là kiếm được một thê tử cao tay đó. Mĩ Khiết Ngọc cười ngất, bà cũng thật không thể tưởng thẳng con cứng đầu này cũng sẽ có lúc như thế này. Thế nhưng dù vì ăn phải những thứ không thể ăn hẳn cũng không tức giận, hẳn liệu có phải động tâm với con bé rồi không ?
- Thanh Thanh nàng đâu ? Hẳn nhìn quanh không thấy bóng dáng thê tử có chút mất mát nha. Mọi tâm tư củ nhi tử Mĩ Khiết Ngọc đều thu vào trong mắt. Vận mạng của Lý Thanh bà hẳn phải xem qua một chút liệu có đủ phúc khí để ở bên Phùng nhi nhà bà không ?
- Con bé chạy ra ngoài thay nước, hai hôm nay con sốt cao, con bé luôn ở một bên lau nước mát và chăm sóc con. Nói ra bà cũng thật vừa ý con bé này, chỉ nhìn nó lo lắng cho Phùng nhi cũng có thể thấy tấm lòng của nó.
- -Chàng tỉnh rồi sao. Hai mắt Lý Thanh chợt đỏ hoe, nàng chạy đến bên cạnh hẳn nắm lấy tay hẳn nức nở
- Ta xin lỗi ta chỉ muốn lấy lòng chàng nên mới nấu mấy món mà ta thấy là ngon không biết là chàng không thể ăn chúng. Nàng ngẹn ngào, nhìn hẳn mê man hai ngày trời khiến trái tim nàng đau đớn. Nhìn hẳn đau mà lòng nàng như bị ai đó bóp nghẹt đau đến không thở được. Thấy nàng nghẹn ngào, hai mắt đỏ lừ vì khóc khiến hẳn đau lòng nha.
- Ta không sao, không phải lỗi của nàng, nàng đâu có biết ta bị dị ứng với thức ăn lạ. Khi mới tỉnh lại hẳn định sẽ giáo huấn thê tử này thế nhưng thấy nàng vì hẳn lo lắng vì hẳn đau lòng hẳn lại cảm thấy ảm áp, ngọt ngào.
- Ta có nấu cháo, chàng ăn cho khỏe lại , chàng đã mê man hai ngày rồi hẳn là đói lắm. Nàng nâng chén cháo trong tay tiến đến
- Ta, ta thực sự không thể ăn thức ăn lạ. Nàng là muốn đòi mạng hẳn sao hẳn vừa tỉnh lại, nàng lại đưa thức ăn tới.
- Cháo này ta học nấu từ phòng bếp, đảm bảo vị không lạ đâu, chàng ăn thử đi. Khi nghe hẳn có bệnh sợ thức ăn lạ nàng đã bỏ công sức ra học nấu cháo mỗi khi xuống bếp đun nước lau mát cho hẳn. Hẳn nghe nàng nói có chút thả lỏng thế nhưng mùi vị thì hẳn không chắc lắm. Khi cảm nhận mùi vị của cháo, nó thật sự là cháo bào ngư hẳn thường ăn thế nhưng mùi vị là ngon hơn hẳn
- Ngon đúng không ? Gì chứ món cháo là nàng tự tin nhất mà, suốt mười mấy năm nay toàn nấu cháo nên nàng rất tự tin với chén cháo này.
- Um rất ngon. Hẳn không những thấy ngon mà còn cảm thấy tư vị ngọt ngào của hạnh phúc. Khiết Phùng khẽ vuốt tóc thê tử đang tròn xoe mắt ra vì được hẳn khen ngợi. Nàng kinh ngạc rồi thì cười tít mắt, nụ cười trong veo và đáng yêu biết nhường nào. Khiết Phùng nhận ra tâm tư hẳn là đã đặt hết ở nàng rồi, hẳn

muốn nụ cười kia nước mắt kia chỉ thuộc về một mình hần .

7. Chương 7: Lấy Lòng Bà Bà

Hôm sau Mĩ Khiết Ngọc cho người gọi Thanh Thanh đến, bà dù thấy nàng ta lo lắng cho con trai bà thế nhưng bà cũng phải chắc chắn tình cảm mà nàng ta dành cho Phùng nhi đủ lớn để bà chấp nhận nàng ta trở thành con dâu mình. Thực ra khi biết Khiết Phùng ở bên ngoài tự định hôn sự bà đã không tin. Khi con trai bà chứng thực thì bà lại sợ hần là vì bị bà ép quá mới dẫn đại ai đó tình cờ gặp trên đường về nên gọi ngay Tiểu Mạc đến hỏi thì biết hần là dùng tiền mua về thê tử kia. Việc hần dùng tiền mua thê tử càng làm bà khẳng định hần là đang nghĩ cách đối phó bà đi. Thế nhưng nhìn cử chỉ dịu dàng kia ánh mắt cứng chiu kia thì không có chút giả dối nào. Đứa trẻ đó bà hiểu hơn ai hết hần nếu bắt nói dối thì còn khó hơn kêu hần đi chết chứ đừng nói đến trình độ lừa dối cao siêu như đóng kịch. Thế nhưng bà cần biết nha đầu kia là người thế nào, tình cảm của nàng với hần ra sao. Nhìn vị bà bà trước mắt này nàng chợt cảm giác bà không giống các loại phu nhân trước đây mình đã từng gặp – Phu nhân gọi con có gì sai bảo ? tốt nhất cứ thăm dò trực tiếp từ quân địch còn hơn là ngồi đoán già đoán non. - Ta nghe nói Khiết Phùng dùng tiền mua con về làm thê tử ? Nếu là dùng tiền mua hần là không phải nàng ta nguyên ý đi. - Dạ phải, là rất, rất nhiều tiền. Chẳng nói nó không đáng gì, nhưng với con nó là một gia tài nhỏ. - Rất nhiều tiền ? Hừ hèn gì ta hỏi nó chẳng hé răng nửa lời là tốn hết bao nhiêu. - Con đoán là số tiền đó có thể mua được cây trăm bạch Ngọc trên tóc người nếu người mua bị đắt một chút. - Tám mươi Lượng vàng sao ? cũng quá cao đi, mua một người thời buổi này thì có thể xem là số tiền lớn. - Sao ? Vậy là phu nhân mua bị đắt rồi. Nếu là con con chỉ mua cây trăm kia giá 40 lượng thôi. Tám mươi lượng hần phải mua được huyết ngọc ấy chứ. - Huyết Ngọc, con nói Huyết Ngọc trong truyền thuyết đó sao ? Nàng là đi khắp nơi dò hỏi cũng tìm không thấy huyết Ngọc nha. Thứ đó nàng muốn có lâu rồi nếu cho vào bộ sưu tầm ngọc hần là sẽ không còn gì bằng nữa. Lý Thanh khi thấy bà bà có hứng với đề tài của mình nàng thăm thở ra. Khi bước vào thấy trên tóc bà bà là Bạch Ngọc giá trị liền thành hôm trước lại là trăm Phũy Thúy nàng đánh liều đoán bà bà là thích sưu tầm các loại ngọc nên gợi đề tài nói chuyện sang hướng này. Chỉ cần nắm bắt thêm chút nữa biết thêm sở thích vị bà bà này hần là không khó lấy lòng. - Dạ con là từng thấy qua, một người bạn con được người ta tặng. Nàng ta là hoàng hậu một nước có thứ gì mà không có hũong hồ huyết Ngọc. Nàng ta còn có cả Hoàng Ngọc nhưng hoàng ngọc có lẽ chỉ mượn được xem chứ khó mà mua được. Nó là quà của phu quân nàng ta tặng nên mua thì không thể. - Ý con là có thể mua được Huyết Ngọc sao ? - Có thể.... Huyết Ngọc là thứ tiền cống của nước khác, dùng tiền là không thể mua nhưng nàng có thể làm được nha. - Vậy, con xem người bạn đó bán bao nhiêu ? Hai mắt Khiết Ngọc lóe sáng – Nàng ấy nói không bán, nhưng sẽ đổi. Nếu được, nàng chắc hần sẽ một công đôi việc, vừa lấy lòng mẫu thân của tướng công vừa hoàn thành trọng trách mà Nhạc tỷ giao cho. - Đổi, đổi thứ gì ? Bà là sợ mình thiệt thòi nha, với vật đáng giá như thế hần là phải mất thứ tương ứng đi. - Một bức họa của phu nhân. Chẳng phải phu nhân từng vẽ tranh giúp Dục Dục tỷ sao, Thiên Nhạc tỷ tỷ nói rất giống với thủ pháp tả thực gì đó ở quê tỷ ấy. Nên muốn mẫu thân vẽ cho tỷ ấy một bức chân dung. - Con nói con quen với một người có thể là đồng hương của ta sao ? Mĩ khiết Ngọc nắm lấy tay Lý Thanh mừng đến rơi nước mắt, trong cái thế giới này còn có một người giống bà. Thế nhưng những điều này cũng làm bà sợ hãi, tương lai kia liệu bà có đủ sức thay đổi hay chẳng ? Từ ngày Lý Thanh ở lại Địch cốc trưa nào Khiết Phùng cũng tìm nàng ăn trưa thế nhưng dạo gần đây nương luôn quần lấy nàng khiến hần có chút không thoải mái. Hần là vì muốn thấy đôi mắt sáng long lanh đến hạnh phúc của nàng khi ăn bánh quế hoa nên thật vất vả mới mời được chủ tiệm bánh đem bánh đến địch cốc mỗi ngày. Dù món bánh hần đã ăn ngán nhưng vì nụ cười ấy, niềm hạnh phúc ấy hần cũng cố làm ra là rất hứng thú với bánh quế hoa. Thế nhưng đã hai ngày nay nàng không ăn trưa cùng hần nhìn đĩa bánh quế hoa hần bỗng nhiên ngán ra, hần khi nào thì vui buồn vì một nữ tử, khi nào thì vì nụ cười một người mà trở nên ngốc nghếch. - Thiếu phu nhân đâu ? Hần bắt một trong số những kẻ hầu cận của nương lại hỏi. nàng kia vừa thấy hần hỏi đến Lý Thanh thì mặt bỗng dưng trở nên xanh xám rồi quỳ xuống bộ dạng sợ hãi – Thiếu chủ tha mạng nô tỳ, nô tì là không biết, là phu nhân không cho nô tì nói. Nhìn bộ dáng luống cuống của nàng ta hần chợt có dự cảm không tốt chút nào. - Xảy ra chuyện gì ? Nói !!!! hần gần giọng giận dữ. - Phu nhân là lệnh cho thiếu phu nhân đi hái về huyết sâm trên hàn nhân

cốc. Không đợi nàng ta dứt lời Khiết Phùng đã chạy thật nhanh đến Hàn nhân cốc. Hành động kia của hắn là lọt hết vào mắt của Mĩ Khiết Ngọc. Bà nhủ mảy lo lắng, nhìn thái độ kia của hắn đối với Lý Thanh bà là biết hắn là đã động tâm rồi. Phùng nhi liệu có vượt qua được tử kiếp lần này chăng ? Trên đỉnh núi của Hàn nhân cốc hắn lo lắng nhìn quanh tìm kiếm nàng khắp nơi, thế nhưng khi hắn thấy nàng thì chào đón hắn là khuôn mặt tươi cười của nàng. – Chàng là đến giúp ta đem huyết Sâm về sao ? Hắn một bộ mặt đờ đàng sát khí nắm lấy đôi tay nàng đang cố giấu vào tay áo kia. – Nàng vì sao có thể cười được hả. Hắn là đau lòng, đôi bàn tay nhuộm thắm một màu đỏ. Khi chạm vào hắn mới cảm nhận được máu là thấm ướt cả ống tay áo. – Vì sao mặc y phục đỏ... hắn hét lên giận dữ, hắn là không rõ đôi tay kia đã chảy bao nhiêu máu mà ướt đầm cả ống tay áo thế kia, màu đỏ của y phục trên người nàng khiến hắn không thể biết được. – Ta không sao, thật đó, chàng đừng tức giận được không ? Nàng ảm áp nhìn hắn. – Đồ ngốc, đau lắm chứ. Hắn vươn tay xoa lên những vết cắn của huyết sâm. Hắn thực là muốn hủy hết đám huyết sâm kia, dám hành hạ nương tử hắn. Nàng như đọc được ý nghĩ kia – Nương là sẽ rất ghét thiếp nếu chàng hủy hết chúng, thiếp cũng sẽ ghét chàng, vì chỗ này bán sẽ rất nhiều tiền nha. Hai mắt nàng lóe sáng bộ dáng ham tiền đến chảy nước miếng kia trông cũng thật đáng yêu. Khiết Phùng cảm nhận được rằng cõi lòng tan nát của mình đang dần hồi phục khi ở bên kẻ ham tiền đáng yêu này. – Nương là hứa cho ta phân nửa tiền bán huyết sâm nên từ giờ ta sẽ làm công việc hái huyết sâm này. Quan trọng hơn cả bà đồng ý sẽ cho đám nữ nhân kia trở về nhà họ. Việc này cũng xem như là bà ngầm chấp nhận nàng là con dâu của Độc cốc khiến nàng rất vui nha. Đang hưng phấn thì bỗng nhiên sắc mặt Thanh Thanh chợt biến nàng một bộ dáng run rẩy nhảy lên ôm lấy cổ Khiết Phùng. – Là rắn. Kể từ khi ấy mỗi khi thấy rắn cơn ác mộng của tuổi thơ vẫn đeo bám lấy nàng. Cái quá khứ nàng muốn quên đi đó vẫn đeo theo nàng cho đến nay. – À là Bách Linh xà. Nó không có nọc độc đâu nàng đừng sợ. Thế nhưng nàng ngàn vạn lần đừng bắt nó đem nướng ăn nhé, vì thịt rắn là kịch độc không có cách nào giải được độc của Bách độc xà này đâu. Hắn là sợ nàng sẽ bắt nó đem nướng giống mấy món quái lạ nàng từng cho hắn ăn. Dù là kẻ giỏi về chế độc cùng giải độc thế nhưng hắn là hoàn toàn chịu thua trước độc của Bách Linh xà. Hắn cũng muốn điều chế ra một loại độc cũng lợi hại ngang với Bách xà độc này nên mới chế ra Tử Kỳ Độc. Tưởng rằng hai độc chất này sẽ tương khắc nhau thế nhưng khi đưa cả hai loại độc này vào thì con vật dường như nó chết nhanh hơn. Tưởng rằng thê tử sẽ không còn sợ nữa thế nhưng khi nghe là Bách Linh xà Thanh Thanh càng run lợi hại hơn, ôm hắn càng một chặt hơn y hệt như tiểu hài tử. Khiết Phùng phải ôm thê tử trở về trong tình trạng nàng còn hoảng loạn vì sợ hãi. Thì ra nương tử của hắn cũng có khi sợ thứ gì đó đến độ như thế.

8. Chương 8: Thê Tử Ham Tiền

Sau lần hái sâm mà không bị nhi tử làm ầm lên Mĩ khiết Ngọc đành đầu hàng con dâu này. Nói thật bà cũng không phải là một mẹ chồng không nói lý lẽ, cái cách con bé đối xử với nàng, hết lòng cung kính vâng theo lại tiết kiệm, khôn khéo đã khiến cho việc làm ăn của gia đình có những ngạc nhiên đáng nói. Tỷ như Lý Thanh luôn luôn đến thỉnh an bà đúng giờ, dù bà có đối xử nàng thế nào cũng không hề có nửa lời oán trách mà chỉ cười thật tươi nhìn thấy món lợi nhỏ mà nàng nhận được. Thế nhưng lợi mà bà kiếm được thì thật lớn, như việc nàng cò kè mặc cả với các thương buôn mà thường cung ứng cho Độc cốc khiến bà để ra một khoản không nhỏ. Nàng còn kiếm được một mối khả lớn là cung cấp dược liệu cho hoàng cung. Khiết Phùng nhìn qua y phục bị rách của hắn được nàng vá lại khéo léo cùng tỷ mỉ, tay xờ những đường chỉ khéo léo hắn có chút ảm áp.

– Chàng thích đến thế sao ? ta là thấy Nô tỳ đem bỏ trong khi y phục còn mới nên vá lại. Nếu chàng thích như thế mai ta bảo Tiểu Mạc đem số y phục rách của chàng vá lại hết thấy còn y phục mới của chàng.... có thể cho ta đem bán không ? Hai mắt nàng lóe sáng(akiaki : chị tưởng anh là cái bang hả). – Không được, việc này mà để nương biết là không ổn. Hắn nhìn mặt tham tiền của nàng mà thấy có chút buồn cười. Đến bữa trưa hắn lại không tìm thấy nàng nên hỏi Tiểu Mạc – Thiều Phu nhân đâu ? – Dạ thiều phu nhân là đang bốc xếp hàng ở ngoài kia. Thiều phu nhân xin phu nhân không thuê bốc vác mà nàng ấy nói muốn làm công việc đó kiếm tiền. Nghe Tiểu Mạc nói xong hắn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi. Đâu phải hắn không cho nàng tiền tiêu vặt, nếu không đủ nàng có thể xin thêm hắn, sao lại đi tranh việc với hạ nhân. Sau khi hắn dùng dùng nổi giận không cho nàng dành việc với hạ nhân nữa thì nàng quả nhiên thật

nghe lời không đi tranh việc với hạ nhân mà chỉ suốt ngày trong phòng ngồi may vá thứ gì đó – Nàng đang làm gì vậy ? Hắn tò mò nhìn đóa hoa nhỏ bằng vải nàng làm có chút đẹp mắt. – Ta là dùng các y phục bỏ đi của chàng cắt ra làm những hoa nhỏ này có thể đem ra chợ bán nha. Vừa có tiền vừa không lãng phí, nàng cũng thật thông minh phải không. – Nếu nàng thiếu tiền có thể nói với ta, ta sẽ cho nàng. Chứ đường đường là thiếu phu nhân Độc cốc đi bán những thứ thế kia thật là không ra thể thống. – Tướng công chàng thật tốt. Nàng cười híp cả mắt lại bộ dáng hạnh phúc. Hắn là cho nàng tiền tiêu vật cũng rất nhiều vì sao nàng luôn không có đủ tiền luôn thiếu tiền như thế. Lý Thanh rất nhanh được quản lý việc làm ăn của Độc cốc. – Số độc này ta sẽ không bán cho Ngũ Độc giáo các người. Nàng một bộ dáng chắc như đinh đóng cột mà nói. Lý Thanh đang xuất hàng ở một bên thấy quân sự đang bàn thượng vụ mua bán độc dược với Ngũ độc giáo thì xen vào. Độc dược này tướng công nhà nàng là phải mất cả mười ngày mới tìm ra được không thể bán cho họ với giá như thường ngày hay bán được. – Người là ai lại dám xen vào việc làm ăn của Ngũ Độc giáo ta và Độc Vương cốc chứ ? Nữ nhân bộ dáng đẹp đến khiến người ta có chút choáng váng trừng mắt nhìn nàng. Lý Thanh thầm mắng trong lòng, tại sao những kẻ liên quan đến tướng công nhà nàng đều xinh đẹp đến thế kia chứ. – Thiếu Phu nhân. Lương quân sự thấy Lý Thanh thì cúi đầu hành lễ, ông là biết vị thiếu phu nhân này dù chưa vào cửa thế nhưng phu nhân cũng ngầm đồng ý ông là không thể đắc tội đi. – Thiếu Phu nhân ? Không biết là vị công tử nào có hỉ sự mà ta còn chưa uống rượu mừng nha. Nhã Ngọc Thiềm híp mắt bẽn lẽn nhìn về phía Lý Thanh. – Nhã giáo chủ nàng ấy là Đại thiếu phu nhân. Lương Vính ở một bên giải thích ở Độc cốc ai cũng biết Nhã giáo chủ này là say mê đại thiếu gia nhà lão, thế nên cứ ba bữa nửa tháng cứ tìm có mua độc dược tìm tới. – Khiết Phùng đã lấy thê tử rồi sao, sao ta không biết kia chứ. Nhã Ngọc Thiềm bộ dáng dữ tợn trừng Lương Vính nhìn ông như kẻ nói quàng. – Hừ tướng công nhà ta lấy thê tử vì sao phải nói cho người biết chứ. Hừ gọi thẳng tên tướng công nàng như thế nàng ta là sợ nàng không biết nàng ta cũng thích tướng công nhà nàng sao. – Hừ người chắc chắn chỉ là một tiểu thiếp nhỏ của chàng thôi, nếu không sao chàng không cùng người tổ chức hôn lễ. Ta chắc rằng chàng chẳng qua chỉ muốn đùa vui cùng người mà thôi. Người nghĩ thử xem Khiết Phùng đường đường là đại thiếu gia của Độc vương cốc thế nhưng cưới thê tử lại không tổ chức hôn sự. Hắn là không muốn cưới người đi. – Lương quân sự, mới làm ăn này hôm nay không bàn nữa. Ta là phải về bồi tướng công nhà ta dùng cơm trưa. Hừ nàng cho dù làm tiểu thiếp cũng không đến phiên nàng ta lên tiếng. Lý Thanh Bực tức rời đi, nhưng khi qua lương đình nàng là nghe hạ nhân nói chuyện – May hỷ phục cho đại thiếu gia sao ? – Phải nha, đại thiếu gia là phải sang thôn kế bên rước Trầm tiểu thư nhà Trầm tướng quân nha nên tốt nhất hỷ phục may màu hơi sâm một chút, từ đây sang trấn bên khá xa. Hắn sẽ lấy thê tử nhưng nương tử hắn lại không phải là nàng. Chẳng lẽ thật như Nhã Ngọc Thiềm nói lấy nàng làm nương tử chỉ là việc đùa thôi sao. Lý Thanh quay người rời khỏi Độc cốc mà tâm trạng nàng thật khổ sở. Tại một góc trong Lương đình hai có hai người nhàn nhã ngồi uống trà đến ung dung. – Chàng để con bé rời đi như vậy sao? Mĩ Khiết Ngọc trầm ổn nhìn Phu quân. – Nàng khi nào thì biết? Thiệu Mạc Du tròn mắt nhìn thê tử. – Chàng quên nghề của thiếp à? Có điều con bé đó đúng là phúc khí rất dày, nếu là con bé đó có lẽ tử khiếp của Phùng nhi sẽ giải được cũng không chừng. Nhìn phương hướng Lý Thanh biến mất Khiết Ngọc nhẹ nhàng nói. – Nàng yên tâm, mọi thứ đều trong tính toán của ta. Chỉ phải xem tiểu tử kia đuổi đến nhanh thế nào thôi. Thiệu Mạc Du nhếch mép cười gian trá. Khi Khiết Phùng luyện độc được trên đỉnh Lãnh Nam trở về thì nghe báo Lý Thanh rời Độc cốc thì giận sôi gan. Hắn giận dữ đuổi cổ Nhã Ngọc Thiềm ra khỏi Độc cốc và tuyên bố không làm ăn với Ngũ Độc giáo nữa rồi đuổi theo Phương hướng mà thê tử hắn bỏ đi. Trong Thủy Lộ Trấn Lý Thanh bộ dáng mệt mỏi dựa sát vách tường của một khách điểm – Nghĩa phụ, chàng thực sự đã đuổi tới đây sao, bộ dạng gấp gáp như vậy cha nói xem có phải chàng là thương con rồi không? Nàng là đã thương hắn từ lâu nha, nhưng chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa. Từ ngày hắn cho nàng một đỉnh bạc cùng cái bánh quế hoa năm nàng mười tuổi nàng luôn âm thầm dõi theo hắn. Nhưng nghĩ mình và hắn hẳn là không có duyên thế nên nàng mới tuyên bố muốn làm thê tử của Mạn ca. Khi nghĩa phụ nói muốn nàng làm con dâu ông, rồi biết lại biết hẳn chính là con trai của nghĩa phụ nàng không hề do dự mà đồng ý hôn sự này. Dù đã lên kế hoạch tiếp cận hắn thế nhưng khi hắn nói muốn chịu trách nhiệm với nàng khiến nàng thực không thoải mái. Nàng thà để hắn nghĩ hẳn là mua nàng về còn hơn là lấy nàng chỉ vì chịu trách nhiệm. – Tiểu tử này coi bộ thực là thương Tiểu Thanh Thanh rồi nha. Thanh Thanh con nói xem con thực phải làm cuộc buôn bán sáng mai sao? Hắn hẳn sẽ tức giận nha. – Bán, đã diễn phải diễn cho trọn vở nha. Nàng là muốn ép hắn nói hắn yêu nàng nha, không nghe ba câu này nàng sẽ không từ mọi thủ đoạn.

9. Chương 9: Sự Thật

Ngồi trong căn phòng sang trọng trong khách điểm Khiết Phùng là giận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thực sự là muốn bán mình cho kẻ khác một lần nữa. Nếu hôm nay hắn không dùng quan hệ của mình thì kẻ ngồi đây bây giờ sẽ không phải là hắn. Thế nhưng kẻ nào đó làm như không thấy vẻ mặt đen như đất nổi kia cứ vô tư như kẻ vô tội. Chàng là chạy tời lấy lại tiền sao? Chàng đợi một lúc nha, ta nói chuyện với người ta sẽ mua ta lần này xong sẽ giao tiền cho chàng. Nàng bộ đáng cười hề hề nói với hắn. Thiệu Mặc Du trốn trong một góc tối quan sát thầm cảm phục Thanh Thanh, nàng đúng là không biết sống chết. Ông còn nhớ cái ngày hắn nổi giận của mười năm trước khi ông và Khiết Ngọc sửa tử kiếp cho hắn. Hắn như một kẻ điên động thủ với ông và cả mẫu thân hắn, mãi cho đến tận bây giờ không ai có can đảm nhắc lại chuyện đó nữa. – Nàng có phải chỉ cần có tiền liền bán mình làm thê tử người ta không? Hắn bộ đáng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

– Không, kỳ này ta bán thân làm nha đầu nha. Hắn là có nghe phía bên kia nói, nghe nói có kẻ bỏ rất nhiều tiền mua nàng làm nương tử nhưng nàng từ chối chỉ bán thân cho tiểu thư nhà viên ngoại này làm nha đầu cận thân. – Vì sao? Hắn ánh mắt chăm chăm nhìn nàng muốn biết đáp án, khi hắn nghe nói nàng sẽ lần nữa bán thân hắn là tức giận điên người thế nhưng biết nàng không vì khoản tiền lớn mà đồng ý bán thân làm nương tử kẻ khác thì hắn mới có chút hạ hỏa, thế nhưng chỉ nghĩ đến việc nàng muốn rời khỏi hắn thì cơn tức giận dường như chẳng thể tiêu tan. – Vì đó không phải chàng. Nàng là trăm phương nghìn kế muốn làm thê tử hắn nha đầu có dễ dàng là thê tử kẻ khác đến vậy. – Vậy vì sao lại muốn rời khỏi ta. Hắn trong lòng có chút ngọt ngào dâng lên thế nhưng tức giận vẫn còn đó. – Vì chàng không cần ta, không yêu ta, không muốn ta làm thê tử, ta nghĩ là ta nên đi, thế nhưng tiền ta nợ chàng là số tiền lớn ta lại đã tiêu hết nên. – Ta nói lúc nào ta không cần nàng, không yêu nàng, không muốn nàng làm thê tử chứ. Hắn là gần như rống giận, sao nàng có thể vì nghe kẻ khác mà rời khỏi hắn như thế nếu hắn tới chậm chút nữa có phải nàng thực sự rời khỏi hắn không. – Vậy tại sao chàng...chàng cưới thê tử khác, may hỷ phục để sang bên kia trần rước Trầm tiểu thư về làm nương tử, còn nữa đem ta về nhà cũng không nhắc gì đến hôn sự, ta...ta tưởng chàng đổi ý. Mà không ta đổi ý rồi, chàng là không yêu ta ta sẽ không gả cho chàng nữa... Tiền ta sẽ trả...trả lại chàng...ô...ô... Nàng rưng rưng nước mắt nghẹn ngào. – Ta không có cưới nương tử khác, là ta đi đón dâu thay Mạc Phúc, đệ ấy thân thể không tốt không thể đi xa, mà đệ ấy bị như thế đều là do ta. Còn việc chưa nhắc đến hôn sự là do ta định luyện xong Tử kỳ độc sẽ tính đến. Hắn là sợ lúc hắn bận rộn luyện độc nàng sẽ buồn nên chưa vội hôn sự. Tiền ta sẽ không lấy thế nhưng từ giờ nàng là không được nhắc đến việc không gả là thê tử ta nữa nghe chưa. Hắn là rít qua từng kẻ rằng biểu lộ sự giận dữ, thế nhưng Thanh Thanh như không nhìn thấy vẻ tức giận kia của hắn, nàng vẻ mặt như người bị ủy khuất: – Chàng là yêu ta sao? Nàng bộ đáng ghen ngào không từ bỏ muốn nghe hắn thừa nhận. – Chúng ta trở về thời trước khi ta nổi giận vì việc làm hôm nay của nàng. Hắn là có lơ câu hỏi kia của nàng, hừ chọc cho hắn tức chết giờ lại muốn nghe hắn nói hắn yêu nàng sao. Hắn hừ chọc vội nói cho nàng đáp án đi coi như là trừng phạt nàng khiến hắn mất ăn mất ngủ mấy hôm nay. Dù không nghe được câu trả lời từ hắn thế nhưng mọi hành động của hắn cũng đã chứng minh nàng hiện tại là đang dần chiếm được rồi trái tim hắn đi. – Chàng trả lời ta đi rồi hẵng về được không? Thanh Thanh cố bám theo hắn hỏi không buông tha thế nhưng không cần nghe câu trả lời từ hắn nàng cũng đã biết đáp án. Tình cảm của nàng dành cho hắn cũng đã mười năm, đủ lâu như tình cảm của hắn với Dược tỷ tỷ vậy. Cầm tay Lý Thanh kéo nàng vào trong lòng hắn Khiết Phùng nhẹ nhàng nói

– Nàng hẳn nên thu xếp cho nhạc mẫu chuyển về Độc Vương cốc cùng chúng ta luôn đi chứ, ngày đại hôn của chúng ta hẳn không thể thiếu bà không phải sao? – Chàng biết? nàng kinh ngạc nhìn hắn. Khiết Phùng nhìn nàng nhẹ cười – Ừm, thật ra việc nàng và cha ta cùng nghĩ cách tiếp cận ta ta cũng biết. Hắn là biết việc cha nương luôn vì tử kiếp của hắn mà lo lắng. Khi nghe nói ông đã vì hắn tìm được một thê tử phúc khí hẳn đã có chút tò mò nên đến xem.

Tiểu cô nương khát cái này thực là người có phúc khí mà hắn phải nhờ vả sao. Nhìn nụ cười ảm áp của nàng khi đem thuốc về cho nương nàng đang trên giường bệnh mà bụng thì đói meo, hắn lúc đó chỉ có chút bánh quế hoa cùng một thỏi bạc trên người liền đưa hết cho nàng. Rồi thì cái võ công mèo quào kia của nàng sao có thể trốn được mỗi khi nhìn trộm hắn kia chứ. Cũng chẳng biết là khi nào mọi thứ về nàng dần

thay thế hình ảnh tươi cười ấm áp của Được nhi trong tâm trí hắn. Khi thấy Được Được cùng tướng công nàng đoàn tụ thể nhưng trái tim của hắn cũng không đau như hắn tưởng mà việc tò mò về Thanh Thanh kiến hắn cũng cảm thấy kinh ngạc với chính mình. – Chàng khi nào thì biết? Nàng là có chút tò mò hỏi. – Ngay từ khi cha nhận nàng làm nghĩa nữ. Hắn ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng mấy ngày nay ăn uống không đầy đủ nàng có chút gầy đi. Hắn cố sức vỗ béo nàng coi ra là phải bắt đầu lại. – Chàng khi nào thì thích ta? Hai con mắt nàng tròn xoe nhìn hắn đầy mong đợi – Ta có nói qua ta thích nàng sao? Hắn là còn chưa ngu giận nha, nếu hôm nay hắn không đuổi tới kịp có phải hay không nàng sẽ bán mình cho kẻ khác. – Ta không thành thân. Nàng kháng nghị. Chưa nghe hắn thừa nhận nàng hẳn là không gả đi, vì gả rồi thì cơ hội nghe hắn nói hắn yêu nàng hẳn là càng khó nghe nha. – Về thôi, nàng không có quyền phản đối vì nàng là bán cho ta làm thê tử nên có lấy hay không lấy ta nàng không có quyền quyết định nữa rồi. Muốn hối hận sao? Nàng hẳn là không còn cơ hội nữa vì hắn nhất định sẽ không buông tay với nàng.

10. Chương 10: Tử Kiếp(1)

Khi thấy con trai mình dùng dùng nổi giận, Thiệu Mặc Du chạy trốn mất dạng, ông là rất sợ hắn tính sổ với ông nên chạy vẫn là thượng sách. Ngồi trong xe ngựa mà Thanh Thanh vô cùng bất mãn, nàng dù biết hắn yêu nàng thế nhưng vẫn muốn nghe hắn thừa nhận hơn. Nhìn về bất mãn kia của nương tử Khiết Phùng trong lòng có chút thú vị, hắn là muốn trừng phạt nàng vì khiến hắn lo lắng khiến hắn đau lòng khiến hắn mất ăn mất ngủ bỏ mọi việc chạy theo nàng. Khiết Phùng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hắn là đã hai ngày không ngủ dùng mọi quan hệ quen biết mới nhanh chóng như vậy tìm ra nàng. Thanh Thanh ngắm hắn say giấc bên cạnh, bất mãn này giờ chợt tiêu tan. Nàng có chút sợ hãi, nếu như bản thân nàng cứ chìm đắm trong hạnh phúc này thì nàng liệu có thể ra đi trước như thế hay không. Nàng chưa từng thấy sợ hãi như lúc này, lúc trước chỉ ở cạnh ngắm nhìn hắn, nàng nghĩ chỉ cần hắn hạnh phúc, nàng sẽ có thể bỏ đi mọi thứ mình có ngay cả tính mạng mình, thế nhưng khi đang trong hạnh phúc nàng trở nên lưu luyến không muốn rời đi hắn. Có lẽ thật như nương nói, hạnh phúc khiến con người ta trở nên yếu đuối. Nàng đáng ra không nên đến quá gần hắn như hiện giờ để rồi sợ hãi trước những dự định của bản thân. Nhưng không tiếp cận hắn sẽ không thể khiến hắn yêu nàng như thế mọi kế hoạch của Nghĩa phụ xem như không thực hiện được. Mà dự định kia của nàng hẳn cũng sẽ chết khi còn trong trứng nước. – Thiệu gia phía trước có trận pháp. Tiểu Mặc từ phía ngoài xe bấm báo, nàng dù không biết giải trận nhưng cũng có xem qua thiệu gia nhà nàng bày qua vài trận pháp. – Là Trúc La trận, cho xe đi vòng qua. Hắn vén rèm nhìn ra phía ngoài, kẻ bày trận pháp tại đây hẳn là không phải có ý tốt gì vì đây hẳn không phải nơi có người ở nên bày trận để phòng ngự là không thể thế nên tốt hơn là nên tránh.

– Khoan đã, dừng đi về bên phải phía ấy cũng có trận pháp. Không đúng, chúng ta là đang bên trong Tử Kỳ Trận. Hắn là mất một lúc mới nhận ra, vì trận pháp có chút biến hóa. – Tiểu Mặc Dùng Vũ anh cầu cứu của Phong Linh Các đi, ta nghĩ hiện giờ chỉ có nó là thoát được trận pháp này. Khiết Phùng ở một bên nhìn Tiểu Mặc nói mà sắc mặt không có chút biểu hiện gì – Thiệu chủ người khi nào thì biết Tiểu Mặc? Nàng ta trôn xe hai mắt kinh ngạc nhìn hắn rồi rất nhanh sau đó nhìn về hướng Thanh Thanh. – Ta là biết được ngay ngày đầu em được đưa đến hầu hạ ta. việc em lên báo tin cho Phong Linh Sát hành tung của ta ta cũng biết. Chỉ không rõ họ vì sao lại muốn điều tra ta, cho đến khi ta thấy Kinh Mạn xuất hiện cùng với người của Phong Linh Sát thì ta mới hiểu. Vẫn sắc mặt không hề giận hắn nói, hắn là kẻ không thích giải thích dông dài, dù không rõ Thanh Thanh là khi nào phát hiện nàng ta thế nhưng hắn không muốn Tiểu Mặc hiểu lầm Thanh Thanh. Nói gì thì Tiểu Mặc cũng là một sát thủ dù rằng nàng ta là địa sát(kẻ dò đường, thám thính, cài vào quân địch, thường những người này võ công không cao nhưng nhanh trí và thân thủ mau lẹ). Tiểu Mặc rút ra bên cạnh hông một con chim anh vũ rồi thả cho bay đi. – Thiệu chủ, nhưng nơi này xa với Phong Linh Sát. Nàng ta lo lắng nhìn thiệu chủ nhà mình. – Không sao, nó sẽ bay về Độc Vương Cốc. Vì trước khi lên đường ta đã dùng ám hương làm dấu hướng nó phải bay. Hắn là tính ra tử kiếp của mình cũng gần đến, thế nhưng cũng không rõ là khi nào nên khi nào vì thế hắn là luôn cẩn thận.

– Xung Quan có mai Phục. Lý Thanh nhìn xung nói, dù xung quanh toàn là cây nhưng nàng luôn cảm giác có kẻ luôn nhìn chòng chọc vào mình. Là kẻ chuyên theo dõi người khác nên nàng khá nhạy cảm việc

như thế này.

– Trận pháp lại thay đổi, bọn họ hẳn là muốn chúng ta vận động một lát mới xoay chuyển trận pháp thế này. Khiết Phùng vừa nói vừa phóng về phía những lùm cây vài viên đá nhỏ thì xuất hiện trước mắt bọn họ là một đám nữ tử mặc quần áo màu tím đang công kích bọn họ. – Là thuật che mắt, Tướng công chàng thật lợi hại, chàng phá được trận pháp này không ? Lý Thanh ở một bên vừa đối phó với những nữ tử kia vừa phấn khích nói. – Ta phá được nhưng cần chút thời gian. Khiết Phùng dù có biết Kỳ môn độn giáp nhưng Tử Kỳ Trận là nhược điểm của hắn, nếu không hắn cũng không bị tiểu hài tử Tiêu Tiêu nhốt trong trận mấy ngày liền. Huống hồ trận pháp này có vẻ như là bày ra nhằm đối phó với hắn. Thế nhưng kẻ biết yếu điểm kia của hắn cũng không có nhiều người lắm. Lý Thanh mặc dù học hết mọi tuyệt kỹ của cha nuôi, nàng chỉ riêng phá trận là không học. – Thiếu chủ có vẻ bọn họ là người của Ngũ Độc Giáo. Tiểu Mặc ở một bên nói ra nhận định của một sát thủ chuyên nghiệp, nàng là được học để giết người nên phải nắm rõ chiêu thức của mọi môn phái. – Ngũ độc giáo. Bọn họ vì sao lại chặn giết chúng ta ? Thanh Thanh khó hiểu nhìn Khiết Phùng cùng tiểu Mặc. Ngũ Độc Giáo chẳng phải khách làm ăn với Độc Vương cốc sao ? từ khi nào thì bọn họ trở mặt ? Không phải là vì nàng đi. – Ngày thiếu phu nhân bỏ đi thiếu gia nổi giận đuổi cổ giáo chủ Ngũ Độc giáo đi, và tuyên bố từ nay sẽ không cung ứng độc dược cho bọn họ nữa. – Chàng, chàng đuổi cổ bọn họ đi ? Nàng như không tin được nhìn hắn. – Chàng có biết mỗi làm ăn này kiếm được bao nhiêu không hả ? chàng hẳn là không thể tìm được một mối tốt hơn thế nữa, ôi tiền của thiếp bị chàng ném đi rồi, thiếp chỉ là muốn lên giá với họ chứ nào muốn bỏ mối làm ăn này. – Hừ không làm ăn cùng bọn họ chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì lớn, cùng lắm ta tìm mối khác có gì ghê gớm chứ. Hắn cũng là không thích đám nữ nhân này, làm việc độc ác nổi tiếng trước giờ. Hắn lúc trước cũng không muốn đắc tội nên trước giờ luôn giữ hòa khí. Bị công kích kiến Tiểu Mặc cùng bọn họ bị tách ra, xuất hiện trước mắt bọn họ là Giáo chủ Ngũ độc giáo Nhã Ngọc Thiềm – Không biết giáo chủ chặn đường hai người bọn ta là có ý gì ? Khiết Phùng có chút dè dặt hỏi, hắn là biết tiếng giáo chủ này tà ác, nay đắc tội Ngũ Độc giáo hắn cũng từng nghĩ đến bọn họ là sẽ không bỏ qua chuyện này thế nhưng chuyện này hắn cũng thật là sơ sót mới rơi vào tay họ như vậy. – Nếu là chuyện buôn bán độc dược của quý giáo... – Đương nhiên không phải. Ta là muốn chàng trở thành phu quân của ta. Ngọc Thiềm cắt đứt lời của Khiết Phùng một cách hung hăng. Nàng là thích hắn nhiều năm, dù biết bên cạnh hắn có một đám nữ nhân vây quanh do nương hắn mời về thế nhưng dù là với nàng hay bọn họ hắn cũng chỉ lạnh nhạt đối đãi. Thế nên nàng cũng không hề lo lắng, thế nhưng khi hắn dùng dùng nổi giận chỉ vì nàng có chút tranh cãi với nha đầu tên gọi Lý Thanh kia thì nàng bỗng trở nên lo sợ. – Ta thật là xin lỗi, ta sẽ chỉ lấy một thê tử mà nàng ta chính là thê tử chưa quá môn của ta. Hắn thâm tình nhìn Lý Thanh đang bên cạnh mình dù biết câu trả lời kia có thể đẩy bọn họ vào tình huống khó khăn. Ngọc Thiềm đưa mắt nhìn Lý Thanh đầy sát ý – Vậy chỉ cần ta giết chết nàng ta thì chàng hẳn có thể lấy ta đi. Vừa nói nàng ta vừa vung ta đánh một chưởng về phía Thanh Thanh. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Thanh Thanh không kịp phản ứng gì khi nàng bỗng tỉnh thì chỉ thấy Khiết Phùng ôm lấy nàng trong ngực thay nàng chịu một chưởng kia. Ngọc Thiềm là trọn to mắt kính hãi khi nhìn hắn ngã xuống sau chưởng pháp có mang theo độc dược của nàng. – Phùng, Chàng sao rồi ? Khi thấy hắn dần buông lỏng nàng ra Nàng biết là hắn trúng độc. Nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, miệng còn vương viết máu khiến lòng nàng đau đớn như bản thân mình đang phải chịu cơn đau của hắn. Khiết Phùng suy yếu nhìn Thanh Thanh trìu mến. – Nàng không sao chứ. Hắn là không kịp suy nghĩ gì liền dùng bản thân mình che chở cho nàng. Chỉ cần nàng vô sự hắn cho dù có đổi bằng mạng cũng không sao. Có lẽ đây chính là tử kiếp mà nương hắn nói tới chẳng. – Là loại độc dược gì ? Chàng mau uống giải dược đi. Nàng ở một bên nhắc hắn thấy hắn ngày một suy yếu hơn khiến nàng luống cuống cả lên. – Là Tử kỳ Độc. Hắn nhẹ nhàng nói như thể biết trước là sẽ không thể làm gì được trong lúc này. Lý Thanh trở nên ngây ngốc, nước mắt nàng bắt đầu rơi khi hiểu ra sự việc. Nàng hiện giờ là không thể làm gì cho hắn, Tử Kỳ độc là không có thuốc giải. Nắm lấy tay hắn nàng nghẹn ngào.

11. Chương 11: Kết Thúc (1)

Khi Bước vào gian Phòng của nhi tử Mi khiết Ngọc nước mắt lưng tròng nhìn bóng hình tiêu tụy của nhi tử. Hắn chỉ ngồi đó nắm lấy tay Thanh Thanh khẽ thì thầm - Nàng thức dậy đi, chúng ta còn phải bái

đường thành thân. Bái đường xong ngủ tiếp có được không ?...Nâng nhẹ tay Lý Thanh trên giường hắt thì thảo. Nếu không phải gặp hắt, không gánh thay hắt tử kiếp, nàng sẽ không trở nên như thế. Nhưng nếu có quay trở lại hắt thật sự vẫn muốn gặp nàng muốn ở cùng nàng đến hết cuộc đời. Có phải hắt quá ích kỷ không, là kẻ có tử kiếp bên mình nhưng vẫn tham lam muốn được hạnh phúc nên ông trời mới trừng phạt hắt không, tước đoạt nàng khỏi ta như thế. Dù hắt cùng cha và nương dùng nội công giữ được hơi thở của nàng thể nhưng thân thể nàng vẫn lạnh như vậy yếu ớt như vậy. Khi Quý thúc đến tưởng rằng với nhiều năm nghiên cứu Độc của ông sẽ có cách, thể nhưng ông chỉ nhìn hắt và lắc đầu nói rằng vẫn chưa tìm được phương thức giải độc. - Cha, chúng ta có thể dùng huyết sâm thay máu cho nàng ấy. Được Được ở một bên lên tiếng, nàng thật sự không hiểu vì sao cha và Khiết Phùng không nghĩ ra cách này - Không được, thay máu cho nàng ta sẽ khiến nàng ta chết nhanh hơn vì Tử Kỳ Độc là dùng huyết sâm làm thuốc dẫn. Khiết Phùng à con rất thông minh, đa số độc được không có thuốc giải đều dùng đến huyết sâm để giải. nhưng nếu dùng huyết sâm làm chất dẫn thuốc thì cơ thể người nhiễm độc sẽ không tiếp nhận huyết sâm. Quý Thanh Dã thực sự là có phần khâm phục hắt nha. Cả cuộc đời lão chỉ luôn muốn chữa trị những loại bệnh lạ cùng giải những loại độc được khó giải thể nhưng lão là đầu hàng trước hai loại độc được mà một trong số đó có Tử Kỳ Độc. - Thông minh sao, thông minh chế ra một loại được mà giờ đây nó đang giết chết thể tử mình. Khiết Phùng cười với vẻ tự giễu nếu thoát khỏi tử kiếp nhưng phải mất đi nàng hắt thì rằng người phải chết là bản thân mình. - Vậy sao ta không thử dùng độc trị độc ? Quý Được Được ở một bên thấy khiết Phùng khổ sở cũng có chút đau lòng nàng là xem hắt như huynh trưởng. - Không có loại độc chất nào có thể mạnh ngang với Tử Kỳ Độc trừ Bách Xà Độc thể nhưng bách xà Độc là không thể đưa vào cơ thể người. Khiết Phùng nhẹ nhàng nói, hắt là thử nghiên cứu và khi biết được tính của Bách xà Độc và Tử Kỳ Độc có thể khắc chế lẫn nhau thể nhưng Bách xà độc là kị máu, dùng nó sẽ kiến máu trong cơ thể toàn bộ đông cứng lại và chết.

- Tại sao lại thế ? Được Được ở một bên thất vọng. Theo lý được tính của chúng hắt là có thể khắc chế lẫn nhau. - Vì Bách xà độc kị với máu, nên chỉ cần một lượng nhỏ độc của Bách xà Độc sẽ khiến cho người dùng độc chết ngay tức khắc. Quý Thanh Dã ở một bên giải thích cho nhi nữ của mình. Lão cũng dùng mọi cách nghiên cứu làm thế nào để cho Bách xà Độc không kỵ với máu thì mới có thể như bọn họ nói dùng độc trị độc thể nhưng vẫn không tìm được cách. Khẽ liếc sắc diện của Khiết Phùng lão có chút lo lắng - Con nếu cứ tiếp tục truyền nội lực cho nàng ta như thế cũng sẽ khó giữ mạng đi. Nhìn hắt điên cuồng vì thể tử mình như thế Thanh Dã cũng có chút thương cảm, Lão trước giờ luôn không thích hắt chỉ vì tên Mạc Du kia Nhưng nói sao tên kia cũng là người nhà hắt. Như hiểu được ý của sư huynh, Mĩ khiết Ngọc ở phía sau đành ngắt con trai mình rồi kéo hắt sang bên chiếc giường nhỏ kế bên điều dưỡng bà ngồi xếp bằng bên cạnh Lý Thanh muốn thế chỗ hắt truyền nguyên khí cho nàng ta. - Muội và tên ôn thần kia cũng đã bị hao tổn nhiều nguyên khí quá rồi, không thể cứ mãi tiếp tục như thế này. - Nhưng muội không thể để con bé chết. Tỉ phụ, sư sư huynh, huynh làm ơn . Nếu con bé có mệnh hệ nào Phùng nhi nhà muội hắt không thể sống nổi. Nhìn thấy nó tự hành hạ bản thân thể kia nàng cũng thật lo lắng, nàng là lo liệu nó có thể hay không sẽ đi cùng con bé khi con bé rời khỏi cõi đời này. - Biện pháp không phải là không có thể nhưng ta là không chắc mình đoán liệu có đúng không, nếu suy đoán của ta sai hắt là con bé sẽ mất mạng. Nếu suy đoán của lão đúng thì có thể có một tia hi vọng cho vị tiểu cô nương kia. Nhưng là không biết được nàng ta sẽ cầm cự được trong bao lâu. Lão là dùng nửa đời mình nghiên cứu các loại độc được thể nhưng cũng không tìm ra cách giải độc. - Muội dù có thể đoán trước tương lai nhưng không phải thời điểm nào muốn thấy liền thấy được. Như lúc này muội không thể nhìn thấy tương lai của con bé. Sư huynh à, có phải muội lại làm sai không, muội chỉ muốn cứu sống con trai mình. Nhưng bây giờ nhìn Phùng nhi có lẽ là sống còn đau đớn hơn là chết. Phúc khí của con bé đó rất dày, con bé hắt không thể chết như thế. Bà cũng là thấy trong quá khứ con bé cũng chết hụt mấy lần đều nhờ phúc khí mà thoát chết trong gang tấc, lần này hắt là không sao đi - Mọi người truyền nội lực cho nàng ta là lúc nào ? Quý Thanh Dã là không quan tâm Mĩ Khiết Ngọc đang lăm nhăm tự trách một mình, lão vừa bắt mạch cho Lý Thanh vừa hỏi. - Hai canh giờ trước hắt là lại phải tiếp tục truyền công lực giữ mạng nàng ta. Nếu không hắt nàng ta sẽ mất mạng. Nghĩ lại cũng thật đáng sợ, khi thấy Phùng nhi ôm thân thể lạnh băng kia của Thanh Thanh nàng tưởng con bé đã chết nhưng khi thấy hơi thở kia dù mỏng manh, mạch đập kia dù yếu ớt như có như không thể nhưng con bé vẫn sống. Thế rồi để giữ mạng sống cho nàng ta ba người bọn họ là cứ hai canh giờ thay nhau truyền nội lực cho nàng ta. - Muội là tin tưởng vào y thuật của ta phải không ? nếu ta nói tạm thời không truyền nội lực nữa, chỉ chờ đợi, Muội vẫn sẽ nghe theo sư huynh phải không. - Huynh là tìm ra thứ gì đó sao ? Khiết Ngọc mừng rỡ, nếu sư huynh đã đưa ra chỉ thị hắt là hắt đã tìm thấy thứ gì đó cứu sống

Thanh Thanh. - Ta không chắc, nhưng nếu đúng như ta suy đoán hắc năng ta sẽ có cách cứu sống. Hắc cũng không chắc mình đúng, vì khả năng như hắc suy đoán quả là rất khó. Nhưng nếu không phải là thật thì cái gì đã giữ cho năng ta sống đến tận bây giờ mà không bị độc phát. Và đúng như những gì Thanh Dã suy đoán, dù không được truyền nội lực Thanh Thanh vẫn sống, năng vẫn thở dù hơi thở yếu ớt. Khi biết được điều đó Khiết Phùng đã tự nhốt mình trong thư phòng đọc hết các y sách nói về độc. Hắc là muốn nhanh chóng giải trừ độc chất trên người năng mà điên cuồng chế được. - Trong cơ thể năng ta cũng tồn tại một loại độc chất khác có độc tính giống với Bách Xà Độc. Ông là rất khó mới nhận ra vì độc chất kia giống như muốn hòa cùng cơ thể năng ta có thể thấy năng ta hắc trúng độc nhiều năm. - Không thể nào độc của Bách Xà là khắc chế với huyết, nếu là độc chất của Bách Xà hắc năng ta chết lâu rồi. Thiệu Mặc Du ở một bên phản bác lời Quý Thanh Dã ông dù y thuật không thông nhưng độc thuật không mấy ai bì được. - Người là nghi ngờ y thuật ta sao ? Quý Thanh Dã gầm lên giận dữ, lão già kia sao cứ thích đối đầu cùng hắc kia chứ. - Ồ vậy người giải thích coi. Làm thế nào đưa chất độc đó vào cơ thể năng ta mà không khiến năng ta chết. Lão một bộ dáng đứng rồi nói, đây quả là một vấn đề nan giải. Nếu không tìm ra loại độc gần giống với Bách Xà Độc kia thì năng ta hắc sẽ mãi như thế. - Muốn biết năng ta vì sao trúng độc chẳng phải nên hỏi năng ta sao ? Quý Thanh Dã đưa ra nhận định - Người hỏi thế nào, năng ta không thể tỉnh lại thì hỏi làm sao ? Thiệu Mặc Du ở bên phàm bác.

- Khiết Ngọc Muội thấy được quá khứ con bé không ? Thanh Dã không thèm để ý tên Độc vương đáng ghét kia mà liền quay sang mĩ Khiết ngọc hỏi. - Không thể, là muội dùng quả mới thấy lúc trước con bé từng có nạn kiếp chứ không thể nhìn thấy. Nếu mời đại sư huynh có khi xem được. - Liễu Thiên hiện đang ở chiến trận nghe đâu biên cương không ổn định lắm, hắc nói phải trấn thủ nên tháng trước mới kêu ta hỏi muội nhanh qua bên hắc đón con bé Nhận Nhi về lam dau nhà muội cho hắc ranh tay ranh chân. Hai hôm trước ta còn nhận được thư hắc trách ta vì sao vẫn chưa thấy bên nhà muội sang rước dâu. Hai nhà các muội cũng lạ, làm thông gia, lại là chỗ sư huynh muội mà có một chuyện nhỏ xíu cũng giận nhau đến tận giờ. Khiến hắc là kẻ ở giữa truyền tin thật là mệt chết.(Akiaki : truyện sau của ta sẽ nói về gia đình này) - Ta nghĩ biết con không ai bằng cha mẹ, sao ta không hỏi Nương của năng ta. Hắc là bà ta biết đi. Nhưng hiện giờ bà ta ở Phước Trấn cách đây vài ngày đường bệnh tình của bà ta hắc là khó chịu được lên đường gấp rút, mời đến đây chắc cũng mất chừng mười ngày nữa tháng. Mĩ Ngọc ở một bên lo lắng nói, tình trạng của con bé liệu có thể cầm cự được đến khi đó không. - Dù thế nào cũng phải đi mời. Khiết Phùng ở một bên kiên trì, hắc dù là một cơ hội cũng không muốn bỏ lỡ. - Không cần mời Báo mẫu, có thắc mắc gì về tuổi thơ của năng ấy đều có thể hỏi ta, ta cũng xem như tỷ tỷ của năng ta đi. Một thân ảnh màu hồng nhạt xuất hiện trước mặt mọi người khiến mọi người có chút bất ngờ. Lý Thanh và năng ta thật ra là có mối quan hệ như thế nào. Tất cả mọi người đều hướng mắt về vị phu nhân vừa xuất hiện kia chờ đợi lời giải đáp từ năng ta

12. Chương 12: Kết Thúc(2)

Hồng Linh xuất hiện khiến ọi người không khỏi cảm thấy lạ. Phu nhân của bậc nhất sát thủ Phong Linh Sát lại là tỷ muội với Thanh Thanh của hắc. Theo như hắc điều tra thì năng ta và Thanh Thanh hắc là không có quan hệ nếu không hắc cũng sẽ không quá ngạc nhiên đến thế khi thấy năng ta. - Ta và Thanh Thanh là tỷ muội kết bái. Cũng vì lần kết bái đó mà tuổi thơ của năng toàn là bị đối đến phải đi trộm thức ăn. - Không thể, năng và năng ta có liên hệ sao ta không biết ? Hắc là đã tra rõ những người liên quan Thanh Thanh, năng là có một người nghĩa mẫu bệnh tật phải dùng được mỗi ngày mà toàn là dược liệu mắc tiền. Năng theo cha và nhận ông làm nghĩa phụ năm mười tuổi. Sau đó một năm thì gặp Kinh Mạn rồi được thu nhận vào Thiên Tinh Các. Ngoài ra năng ta còn một đám đệ muội khát nhi không thân thích nhưng coi nhau như gười một nhà. - À chúng ta gặp nhau là khi ta đến xem náo nhiệt khi quý y kén rể tại chân núi ngũ quái. Hắc lúc đó hắc là không để ý đến được đi chỉ lo tham gia thi làm sao mà để ý được họ gặp nhau. - Sau đó chúng ta chỉ liên lạc bằng thư. Khi thấy muội ấy không liên lạc nữa ta ghi hắc là muội ấy bị độc phát mà mất mạng rồi nên đến xem có giúp được gì không ? - Năng lúc trước là trúng loại độc gì ? Khiết Phùng bắt lấy tay Hồng Linh đôi mắt ánh lên hi vọng nếu biết là độc gì có thể dùng thêm để khắc chế độc tố còn lại của Tử Kỳ Độc. - Ta không rõ nhưng ta nghĩ là Bách Xà Độc. Năng ta và ta lúc nhỏ đều

là những tử nhi được nuôi để chọn ra giáo chủ của Thiên Linh Giáo những kẻ không được chọn sẽ bị đưa đến đảo Linh Xà tự sinh tự diệt. Ta may mắn được Vũ Đình cứu thoát không bị đưa đến đó. – Là hòn đảo không có gì khác ngoài rắn Bách Linh xà phải không ? Quý Thanh Dã xen vào, ông là có nghe đến có một nơi như thế. – Thế không có gì bọn rắn ăn thứ gì ? Quý Được Được ngạc nhiên tròn xoe mắt hỏi nàng là rất tò mò nha. – Rắn lớn ăn rắn bé. Khiết Phùng ở một bên giải thích vì hắn cũng nuôi vài con Bách Linh Xà nên hắn biết. – Thật độc ác, đem bọn trẻ bỏ trên đảo bọn trẻ ăn thịt rắn trúng độc chết, lại trở thành con mồi cho lũ rắn. Nhưng vì sao Thanh Thanh không trúng độc ? Thiệu Mặc Du lo lắng chờ nàng ta đưa ra giải đáp hợp lý, vì hắn dùng thử máu nàng cho vào độc chất của Bách Linh Xà quả nhiên vẫn không được. – Thật ra Thiên Linh Giáo là dạy bọn ta cạnh tranh lẫn nhau vì thế khi được đưa đến đảo bọn họ vẫn tưởng là một cuộc thi nên sẽ không giúp đỡ lẫn nhau. Khi thấy trên đảo không có thức ăn đương nhiên bọn chúng sẽ nghĩ đến ăn thịt rắn sau đó trúng độc và chết. Thế nhưng Tiểu Thanh thì cũng vì không có sự giúp đỡ đó mà sống sót. Thanh Thanh lúc bé rất vụng về, nàng ta không biết cách nhóm lửa.

- Ha...ha..đừng nói đến lúc nhỏ đến tận bây giờ muội ấy cũng không biết nhóm lửa luôn đi. Vừa đến chưa thấy người nhưng đã thấy tiếng chính là trưởng phụ của Được Được Vân Kinh Mạn. – Thanh Thanh làm sao vậy ? sắc mặt có vẻ không tốt nha. Hắn là nghe thê tử vội vã đi chữa bệnh cho ai đó ở Độc Vương cốc liền sắp xếp sự vụ rồi theo đến, người bệnh kia không phải là Tiểu Thanh đi.

- Vậy nàng ta làm thế nào tồn tại được ? Không thèm quan tâm kẻ thô lỗ kia Khiết Phùng quay sang Hồng Linh.

- Nàng ta là uống máu Bạch Linh xà. Con bé lúc trước còn uống cả máu gà khi không biết làm thế nào nướng gà sau khi trộm. – Máu Bạch Linh Xà, thì ra thể máu của Bạch Linh xà không có bài xích với huyết nên nó không làm nàng ta chết ngay vì độc, độc tính lại rất ít nên khi du nhập cơ thể chỉ tích tụ lại. Nhưng nếu uống máu trên một trăm con rắn cũng sẽ mất mạng. – Ừm hình như nàng ta uống máu con rắn thứ chín mươi thì được nghĩa mẫu nàng ta dẫn rời khỏi đảo. Là lần trước gặp Lý Thanh nàng ta kể cho nàng nghe nàng ta là làm thế nào thoát khỏi đảo Linh Xà và trúng xà độc – Thanh Thanh nói Độc trong người nàng cứ hai năm lại tăng lên một lần nàng ta đoán chừng mình là sẽ không sống qua tuổi hai mươi sáu. Vì thế mà Thanh Thanh chọn cách dời tử kiếp của hắn lên trên người nàng sao. Khiết Phùng nghe mà cảm thấy đau lòng. Hắn là sẽ không để mất nàng, dù là tử kiếp hay độc phát.

- Còn sáu năm nữa vậy hắn còn thiếu ba con rắn nữa sẽ đủ độc tố một trăm con Bách Linh Xà. Vậy chỉ cần máu ba con Bách Linh Xà là có thể tiêu trừ độc tố của Tử Kỳ Độc trên người nàng. Khiết Phùng hưng phấn nói, hắn là đã tìm ra cách chứ sống thê tử mình, không chút chần chờ hắn chạy ngay đi bắt mấy con Bách Linh Xà. Nhiều Năm nghiên cứu độc được thể nhưng hắn nào có nghĩ ra dùng máu của Bách Linh xà là có thể tiêu trừ Tử Kỳ Độc. Thanh Thanh rất nhanh khỏe lại, nàng yếu ớt ngồi dựa vào đầu giường nhìn Khiết Phùng rót li rượu hỷ để nàng cùng hắn uống rượu giao bôi. – Nàng còn chưa khoẻ hắn đừng uống cạn chỉ nên nhấp môi thôi. Khiết Phùng trêu mếu nhìn thê tử mình, nếu không phải vì sức khỏe nàng còn quá yếu hắn là đã tổ chức hôn sự này lâu rồi. – Ta là khi hôn mê có nghe mang máng ai đó nói yêu ta thì phải ? Dựa vào hắn nàng cười có chút tinh quái khe thì thào.

- Ta yêu nàng, ta ngày nào cũng sẽ nói cùng nàng ba chữ này. Hắn là không muốn khi mất đi mới hối tiếc vì chưa nói với nàng tình cảm của hắn. – Thiếp cũng yêu chàng. Nàng ngọt ngào nhìn hắn ở bên hắn là hạnh phúc mà nàng hằng mong ước và nay đã thành rồi.

- Thiếp rất vui vì thiếp là kẻ có phúc khí dày, nếu không cũng không được gặp chàng. Nàng thâm tình nhìn hắn.

- Nói đến phúc khí ta lại nhớ đến đệ muội cũng thật buồn cười. – Phúc đệ lấy thê tử rồi sao ? là chàng thay đệ ấy rước dâu sao ? – Ta nào có tâm trạng làm gì khi nàng còn chưa rõ sống chết chứ. Chỉ là Trâm tiêu thư tự mình tìm đến nói muốn gả cho Phúc đệ xung hỷ xin thêm phúc khí và may mắn nên Phúc đệ dù luôn không đồng ý hôn sự này cũng đành ngậm ngùi bài đường. Sau đó chẳng biết có phải nhờ phúc khí của nàng ta mà đã tìm được cách giải độc cho nàng hay không nhưng mọi người đều nói hừ thê sẽ không may mắn nhất quyết không cho đệ ấy hưu thê. – Phúc khí, ta không rõ nó như thế nào nhưng vì nó nàng suýt nữa mất mạng vì cái phúc khí đó. Nàng thật độc ác nàng có biết không nàng nghĩ ta sẽ có thể sống tốt khi không có nàng sao ?Hắn là nghiên rằng nghiên lợi nói đến giờ hắn còn sợ đến mức không muốn nhắc đến. – Thật ra khi nghĩa phụ cho thiếp biết chàng có tử kiếp người và nghĩa mẫu dù thấy trước thế nhưng không

thể sửa đổi. Người nói vì sửa tử kiếp cho chàng khiến Mạc Phúc suýt mất mạng. Cũng chỉ sửa tử kiếp dời thêm mười năm nữa, vì thế cần tìm một người chàng yêu thương cũng yêu thương chàng dời tử kiếp sang kẻ đó. Lúc Thiếp biết Nghĩa phụ vì có mục đích mà tiếp cận thiếp thiếp đã rất giận. Ngưng khi biết đó là chàng thiếp liền đồng ý, thiếp mang trong người kịch độc, sống cũng không bao lâu, lại là cứu mạng người thiếp yêu, có gì không tốt chứ. Thiếp nghĩ vậy nên tiếp cận chàng nhưng ở cùng chàng khiến thiếp lưu luyến, thiếp lại muốn sống cùng chàng cả đời. Khi thấy chàng trúng độc, thiếp không chút do dự dùng Diệp Lang Tâm dời chất độc sang mình. Nhưng khi thấy chàng đau đớn thiếp mới nhận ra khi chàng trúng độc thiếp là khổ sở thế nào, đau đớn thế nào vậy mà thiếp lại làm thế với chàng, thiếp sai rồi chàng bỏ qua cho thiếp lần này thôi nha. Nàng bộ dáng nhu nhược kéo kéo ống tay áo của hắn. – Thiếp cũng đâu có chết, nhờ có phúc khí mà khi ở Thiên Linh Giáo thiếp dù vô công đỡ tệ thế nhưng vẫn có cơm ăn nhờ kết bái với Linh tỷ. Nhờ có phúc khí mà ngay cả việc không biết nhóm lửa cũng cứu thiếp một mạng khiến thiếp không vì trúng độc mà chết. Cũng nhờ Phúc khí mà nghĩa mẫu đến và đưa thiếp rời khỏi trước khi thiếp ăn đủ số rắn khiến mình bị độc phát mà chết. Và Phúc khí kia cũng mang thiếp đến bên chàng, lại dùng tử kiếp của chàng đổi lấy cho thiếp một mạng. Nếu không gặp chàng có lẽ thiếp hắn sẽ bị độc phát mà chết nha. Và chẳng phải phúc khí kia cũng khiến Phúc đệ tìm được thê tử đó sao ? – Nàng còn dám nói... Phải ta thật không thể nói lại nàng ? Hắn cười âm áp trù mến nhìn thê tử của mình.

– Đương nhiên rồi... vì thiếp nói chính là sự thật mà – Vậy ta phai cảm ta phúc khí của nàng sao ? Hắn nheo mắt nhìn nàng. – Vậy thì không cần chàng chỉ cần cho ta nhiều thêm chút ngân lượng chi dùng hằng ngày là được. Nàng một bộ dáng tinh quái của kẻ háms tiền nhìn hắn đầy mong chờ khiến hắn đang tức giận cũng phải phì cười vì bộ dáng kia của nàng. – Nàng bây giờ không cần kiếm tiền lo tiền thuốc cho nhạc mẫu nữa sao vẫn như thế thích ngân lượng như vậy. Hắn phì cười nhìn nàng ngẩn ra vì câu hỏi của hắn thê tử hắn hẳn là đáng yêu hết thảy ngay cả bộ dáng ham tiền kia của nàng. Khiết Phùng dặt tay thê tử đến kho ngân quỹ mà hắn để ra được từ khi kinh doanh Độc Dược tự thân hắn chế ra. Thanh Thanh bộ dáng tròn xeo mắt nước miếng chảy dài, hắn hẳn là còn giàu hơn cả Tề ca nhà Nhạc tỷ đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-the-tu>